

ΚΕΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία... »

ΙΣ)ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 656—657

Ἔτος ΚΖ. 15 Ὀκτωβρίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 628.280

Διυαιολογημέναι Ἄνησυχίαι

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἀπέθανε καί ἐτάφη.

Καί ἐκεῖνος μέν ἀπεχώρησεν ἀπό τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας, ἀλλ' οἱ λόγοι του καί αἱ πράξεις του μένουν ζωηρά καί ἀνεξίτηλα εἰς τὴν μνήμην πάντων. Ὅπως δὴ ποτε ὁ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας» κατὰ Παῦλον ἀλλ' οὐχὶ ὅταν ἀποθνήσκῃ ἐν αἵρετικοῖς φρονήμασι καί ἔργοις.

Δέν κρίνομεν τὸν ἀποθιώσαντα Πατριάρχην, διότι ἡ κρίσις ἀνήκει εἰς τὸν Ἐνα καί Μοναδικόν, τὸν Δικαιοκρίτην Κύριον.

Ἀπλῶς θλιβόμεθα καιρίως καί ὑπὸ ὁδύνης συνέχεται ἡ καρδιά ἡμῶν ἐπειδὴ ἀμετανοήτως ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον φρονῶν, κηρύττων καί ἐνεργῶν εἰς θάρος τῆς ἀγιωτάτης καί ἀκραίφνους Ὁρθόδοξου ἡμῶν πατροπαράδοτου πίστεως. Τὸν διεδέχθη ἤδη ὁ ἀπὸ Ἰμβρου καί Τενέ-

δου Δημήτριος.

Καί οὗτος εἰς δηλώσεις του γενομένας προσφάτως ἐτόνισεν, ὅτι θά «συνεχίσῃ τὸν δρόμον καί τὴν γραμμὴν τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου.»

Οὕτω πᾶσα ἐλπίς, ἥτις ὑπέφωσκεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ὁρθοδόξων ἐσβέσθη, ἀφοῦ καί ὁ νέος Πατριάρχης ἀποδεικνύεται Οἰκουμενιστής.

Εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του μεταξὺ ἄλλων εἶπεν, ὅτι: «Δέν θά παραλείψωμεν νὰ προαγάγωμεν τὸν διάλογον μέ τὸ Ἰσλάμ καί τὰς ἄλλας μεγάλας θρησκείας. Εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον παρέχομεν μίαν σύστασιν καί μίαν μόνον εὐχὴν, τὴν εἰρήνην.»

Ἄγνοεῖ ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου τὴν διαίρεσιν μεταξὺ Ὁρθοδόξων καί τόσα ἄλλα βασικά καί οὐσιώδη θέματα τῆς Ὁρθοδοξίας καί διακηρύττει ἀπὸ τοῦδε

περί διαλόγου με τὸ Ἰσλάμ:

Ἀπευθύνων χαιρετισμόν πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν μετὰ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ συνεργασία μετ' αὐτῶν, θά εἶναι εἰλικρινής καὶ ἀξία τῆς ὀρθοδοξίας μεταξύ ἄλλων εἶπεν ὅτι, «ἀπὸ τῆς ἑδρας αὐτῆς τοῦ πρώτου μεταξύ ἴσων, τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, χαιρετίζομεν τὸν Ἁγιώτατον καὶ μακάριον Πάπα Ρώμης Παῦλον τὸν Στ'.

Πρῶτον μεταξύ ἴσων ἐντὸς ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀδελφόν πρεσβύτερον καὶ σεβάσμιον Ἐπίσκοπον τῆς ἀρχαίας Ρώμης καὶ Πατριάρχην τῆς δύσεως». Πάντα ταῦτα τί ἄλλο μαρτυροῦν εἰ μὴ πνεῦμα φιλοσοικουμενιστικόν, νεωτεριστικόν καὶ συνταυτίσεως μετὰ τοὺς αἰρετικούς;

Φεῦ! εἰς ποίας χεῖρας ἀνοσίλους καὶ προδοτικὰς ἀνατίθεται ἡ διαφύλαξις καὶ προάσπισις τῆς πατρῴας εὐσεβείας! Πρόγραμμα ἐμπνέον ἀνησυχίας εἶναι καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ νέου Πατριάρχου ἐξαγγελθέν ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως μετὰ τοὺς Δυτικούς.

«Ἡ ἀπὸ κοινοῦ τέλεσις τῆς θείας λειτουργίας μετὰ τὸν Πάπα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν θά ἀποτελέσῃ τὸ κορύφωμα τῆς ἐνότητος εἰς τὴν πόσιν» ἐδήλωσε ὁ Πατριάρχης Δημήτριος.

Καὶ προσέθεσεν: «Μόνον ὁ Θεὸς γνωρίζει πότε θά μᾶς παράσῃ τὸ δῶρον αὐτό, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν εἰλικρινῶν προσπαθειῶν μας διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος».

Ἡ ἀνησυχία τῶν Ὁρθοδόξων διατυπῶνται σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως εἰς πολλὰ χριστιανικά ἔντυπα μεταξύ τῶν ὁποίων τυγχάνουν ἀξιοπρόσεκτα τὰ εἰς τὸ ἔγκριτον φύλλον «Σωτήρ» δημοσιευθέντα (τεύχ. 26 Ἰουλίου).

«... Καὶ εἶναι λοιπὸν ἡ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας, ἡ ὁποία ἐν ἀγαστῇ συμφωνίᾳ καὶ ἐνότητι μετὰ καὶ τῶν ἄλλων παλαιμάχων Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ λοιπῶν Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν θά διακηρύξῃ ἔτι ἅπασι, ὅτι (παρ' ἡμῖν τοῖς Ὁρθοδόξοις οὕτε Πατριάρχαι οὕτε Σύνοδοι ἠδυνήθησαν ποτε εἰσαγαγεῖν νέαν, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστίν, αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἥτοι ὁ λαός, ὅστις θέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδές τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ».

Ἄς λάβῃ σοβαρῶς ὑπ' ὄψει τοῦ τὰ τοιαῦτα ὁ νέος Πατριάρχης καὶ πολλὰ ἄλλα

δημοσιευόμενα εἰς πανελληνίου διαδόσεως περιοδικὰ καὶ φυλλάδια, ἐὰν θέλῃ νὰ πορευθῇ κατὰ Θεόν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ πρωτίστως τὴν ποθητὴν ἐνότητα μεταξύ Ὁρθοδόξων διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ πατρίου ὁριτολογίου ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ λατρείᾳ.

Ἡ ἐνωσις μετὰ τῶν ἑτεροδόξων εἶναι θέμα Θεοῦ καὶ ἀφυπνίσεως καὶ ἀνανήψεως αὐτῶν ἐκ τῆς πλάνης καὶ κακοδοξίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Μιᾶς Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς, Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρὸς τὸ παρόν ἐλπίδας δι' αὐτὸ δέν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν, διότι οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἰδίως οἱ Παπικοὶ ἐμμένουν ἀμετακίνητοι εἰς τὰς θέσεις τῶν ἄχρι θανάτου πιστεύοντες, ὅτι κατέχουν τὴν ἀλήθειαν. Ἄς ἡσυχάσῃ λοιπὸν ὁ νέος Πατριάρχης καὶ ἄς μὴ σπεύδῃ «ἀγαλλομένῳ ποδὶ» πρὸς τὴν ἐνωσιν, ἥτις θά ἐπιτευχθῇ κατ' εὐδοκίαν Θεοῦ, ὅταν τὸ φῶς τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας φωτίσῃ τὰς ἐσκοτισμένους διανοίας τῶν αἰρετικῶν καὶ τὸ «Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὁδηγήσῃ τοὺς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΣΙΔΗΡΟΚΑΣΤΡΟΥ

Ἀριθμ. Πρωτ. 51

Πρὸς

τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἅπασαν τὴν σεπτὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραρχίαν.

Κατάδυναι πληροφορηθέντες μελετωμένην νέαν ἐκκλησιαστικὴν δοκιμασίαν διὰ τῆς λήψεως ἀστυνομικῶν μέτρων καὶ ποινικῶν κυρώσεων ἐναντίον μερίδος ἐκλεκτῆς Ἑλλήνων πολιτῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ὁριτολόγιον, ὑπὸ τοῦ Υπουργείου Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τῇ εἰσγηγῇ, δυστυχῶς, ἀνευθύνων καὶ θρησκευτικῶς ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ καθόλου συμφέρον αὐτῆς, εὐλαβῶς προαγόμεθα ὅπως κατόπιν ψυχραΐμου σκέψεως καὶ ἐπισταμένης μελέτης τῶν πραγμάτων ἀποτρέψῃτε παντὶ σθένει τὸ τοιοῦτον, δοθέντος ὅτι, τὸ παρελθὸν ἵσταται ἐγγύτατα ἡμῶν ἀτεγχετός καὶ ἀδυσώπητος ἐλεγκτῆς καὶ κατήγορος ἡμῶν.

Καὶ τοῦτο διότι ὅτε ποτὲ ἐκατηγγεράσαμεν ὡς ψευδοεπισκόπους τοὺς Σεβασμιωτάτους ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὺς κ.κ. Πολύκαρπον Λιῶσην καὶ Χριστόφορον Χατζῆν, δὲν ὑπελογίσασαμεν ὅτι λίαν συντόμως οὗτοι θά ἀπετέλουσαν ἐπίλεκτα καὶ ἐπιφανῆ μέλη τῆς σεπτῆς συγχρόνου Ἑλληνίδος Ἱεραρχίας ἡμῶν.

Κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους χρόνους δέον ὅπως ἡ προσοχὴ ἡμῶν ὡς Ποιμένων καὶ Ταγόντων τῆς Ἐκκλη-

«"Αδιμος υαὶ ἄστοχος Παραλληλισμός»

Δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ ὑπάρξῃ περισσότερον ἄδικος καὶ ἀστοχος παραλληλισμός, δι' ἡμῶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὅπως αὐτὸς ἀκριβῶς ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ τῆς Ἱερᾶς Συν-

σίας στραφῇ πρὸς τοὺς παικίλους προβατοσχήμους λύκους, οἵτινες ἐσώθεν καὶ ἔξωθεν βάλλουσιν ὑπούλως καὶ καταχθονίως ἐναντίον τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ὁρθοδοξίας, καὶ, οὐχὶ ἐναντίον παραδειγματικῶς νομοταγῶν, εὐσεβῶν καὶ προσηλωμένων ταῖς Ὁρθοδόξαις Παραδόσεσιν, Ἑλλήνων Παλαιοσημερολογιτῶν ἀπολαυόντων ἐν πάσιν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Οἱ κατὰ τὸ παρελθόν ἀπίρρεις διωγμοὶ κατὰ τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν ἐπαύξῃσιν τοῦ κύρους αὐτῶν, τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ θαυμασμοῦ πρὸς αὐτοὺς σύμπαντος τοῦ ὑγινοῦς χριστιανικοῦ κόσμου καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Παλιὸς νοῦς ἡμῶν δύναται ὁμολογήσῃ ἐν ἀληθείᾳ, ὅτι λαμπρότερος καὶ ἐπιτυχέστερος τρόπος διαφημίσεως καὶ ἐξυψώσεως Παλαιοσημερολογιτῶν εἶναι ὁ κατὰ καιροῦ πόλεμος ἐναντίον αὐτῶν ὑπὸ κρατούσης Ἐκκλησίας.

Παρέξτε αὐτοῖς πᾶσαν ἐλευθερίαν καὶ κατοχύρουν νομικήν, διότι. «Εἰ ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν ΟΥΔΕΙΣ κατ' αὐτῶν».

Εἰ δὲ πάλιν: Τὰ ἔργα αὐτῶν κακὰ καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν σκαιαὶ τότε, αὐτὸς (ὁ Θεὸς) μαστιγοῖ καὶ ἐλεεῖ, κατὰ γὰρ εἰς ἁγὴν καὶ ἀνάγει καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἐκφεύζεται τὴν χεῖραν αὐτοῦ. (Γωβ. 13, 2.).

Πεποιθᾶμεν ἀκραδάντως, Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε καὶ Σεβασμιώτατε Ἅγιοι Ἀδελφοί, ὅτι, δι' ὀλίγης καλῆς προαιρέσεως καὶ ἀγαθῆς θελήσεως δύναται νὰ ρυθμισθῇ τὸ φλέγον καὶ χρονίσαν ζήτημα τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, τῶσον ὅσον δὲν ἠδυνήθη ὁ μακρὺς χρόνος τοῦ πολέμου αὐτῶν καὶ τῆς πείσμονος βί-
ας.

Ἐν ἐλπίδι εὐμενοῦς ἀκροάσεως τῆς γηραιᾶς μέν, ἀλλὰ ἐκ καρδίας εὐλικρινῶς πονούσης τὴν Ἐκκλησίαν, φωνῆς ἡμῶν, περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ πράγματος, διατελούμεν,

ἐλάχιστος ἐν Κυρίῳ ἀδελφός

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

(Τ.Σ.) (ὕπογραφή)

Σ. Βασίλειος

Ἐν Σιδηροκάστρῳ τῇ 1 Μαρτίου 1967

δου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, Ἐπισκόπου Δέρβης.

Ὁ ἐξαφροενεὶς οὗτος παραλληλισμός, συνοδεύ-
μενος διὰ καυστικῶν δηλώσεων, δηλώσεων μίσους καὶ κατωτερότητος, ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀπογειωματὶν» τὴν 19.8.1972, εἰς ἀπάντησιν τῶν κατηγορηματικῶν καὶ ἀποφασιστικῶν δηλώσεων τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ ἡμῶν κ. Ἀρξεντίου, ὅστις ὡς ποιμηνόχης ἀναλαμβάνων τὰς εὐθύνas τοῦ ἀγώνος χάριν τῆς «Ὁρθοδοξίας» καὶ τοῦ ποιμανίου του, προσέβη μετ' ἐνθους καὶ μαχητικότητος εἰς αὐτάς, κατὰ τὴν διάρκειαν συνεντεύξεώς του μετὰ τοῦ συνεργάτου τῆς αὐτῆς «ἐφημερίδος» κ. Σ. Καρατζαφέρη διὰ τὴν τυχόν ἐφαρμογὴν τῆς Διατάξεως τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ ὑπ' ἀρ. 39 Κανονισμοῦ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας Ἑλλάδος, ἀποσκοπούσης τὴν διάλυσιν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑσχαστηρίων τῶν Γ. Ο.Χ.

«Ο ΑΙΦΝΙΔΙΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΡΜΟΣΤΟΣ ΠΑΡΑΛΛΗΛΙΣΜΟΣ».

«Δημιουργοῦν θόρυβο ἐκ τῶν προτέρων σὰν τοὺς κομμουνιστάς, διὰ νὰ ἐπιτύχουν αὐτὸ ποὺ ἐπιδιώκουν».

Προτὸ ὅμως δοθῇ ἡ πρέπουσα ἀπάντησις ἐπὶ τῶν δηλώσεων τοῦ ἐπισκόπου Δέρβης, καλὸν εἶναι νὰ γίνῃ μία σύντομος περιγραφή τῶν συνασθημάτων πάντων ἡμῶν, ἐπὶ τῷ ἀναγνώσματι τῶν ἀναρμωστικῶν αὐτῶν ἐξομολώσεων καὶ παραλληλισμῶν ἐκ μέρους του. Λόγω δὲ τοῦ ψυχολογικοῦ παρόντος, δοκιμάζοντες τὴν παρὰ μὲ τὴν δυσάρεστον ἐκπληξιν, εὐρέθημεν ἀπορόπτος εἰς τὴν αὐτὴν ψυχολογικὴν κατάσταση, ὥστε μόλις ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν πραγματικότητα!! Εἶναι ἀληθές; Καὶ ὅμως καὶ! Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, εὐρέθη τις κληρικὸς καὶ μάλιστα ἱερόδοχος, νὰ παρομοιάζῃ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, μετὰ τοὺς κομμουνιστάς!!!

Τὸν ἐρωτῶμεν: Πόθεν κινούμενος ἐφροντίσε νὰ ἀποδώσῃ εἰς τοὺς Γ. Ο.Χ. τὴν μορφήν τῆς ἐξομολώσεως μετὰ τοὺς κομμουνιστάς; Καὶ ποῖον πῦλος πάντων τὸ κοινὸν σημεῖον τοῦ χαρακτηριστικοῦ γνωρίσματος, μετὰ τὸν ἡμῶν τῶν τιμίων, ἐκλεκτῶν καὶ λαμπρῶν Ἑλλήνων, μετὰ τῶν ἁθῶν κομμουνιστῶν; Ἡμεῖς ἀπαντῶμεν: ΟΥΔΕΝ!!

Πάντως, ἔνα εἶναι βέβαιον: Ὅτι, ὁ παραλληλισμός οὗτος, ὡς τελείως ἄδικος καὶ ἀστοχος, ὅχι μόνον δὲν ἀρμόζει εἰς ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ. διότι τυχάνει γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι εἴμεθα ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΑΤΡΙΩΤΑΙ, ἀλλ' ἀπεναντίας, ἔχει προξενήσει τὴν ἀπο-

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφώντος Ἀγίου Ὁρους

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ξενοφώντος Ἀγίου Ὁρους ἀπέστειλε πρὸς τὸν «Ο.Τ.» σχετικῶς μὲ τὸν Κανονισμόν τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἑσχαστηρίων τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν.

Κύριε Διευθυντά,

Μετά προσοχῆς ἀνεγνώσαμεν, τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 103 φύλλον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως Κανονισμόν ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας Μοναστηρίων καὶ Ἑσχαστηρίων.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἐν λόγῳ Κανονισμοῦ καὶ ἀντισυμβατικάι τυγχάνουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτόχρημα, ἀντιμοναστικάι.

I. Εἶναι ἀδιανόητον νὰ ἀμφισβητῇται τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς Ἑλλήνας πολίτας, συνιστώμενον οὐ μόνον εἰς τὴν δυνατότητα ἀποκτήσεως, διὰ θεμιτῶν μέσων, ἀκινήτου τινός, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἐν συνεχείᾳ χρησιμοποίησιν αὐτοῦ διὰ σκοποῦς θρησκευτικούς, ὡς εἶναι ἡ ἀσκήσις εὐσεβείας, κατὰ τὰς παραδόσεις τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ.

II. Ἀνεξήγητος δι' ὅλους παραμένει ἡ ἐπίμονος ἀπαίτησις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου νὰ ἐξαρτᾷ τὴν λειτουργίαν

γρήττειν εἰς τὰς καρδίαις ἡμῶν, διότι Ἱεράρχης καραδοκῶν αἰφνιδίως τὴν κατάλληλον στιγμήν, δι' αὐτόν, κατέρχεται ἐπὶ τοιοῦτου χαμηλοῦ ἐπιπέδου καὶ μὴ διατάζων, παρὰλλήλῃ 1.500.000 Γ.Ο.Χ. μὲ τοὺς κομμουνιστάς!!

Νὰ διαμαρτυρηθῶμεν ἢ νὰ κλαύσωμεν διὰ τὰς ἐνεργείας του;

Ἀλλά, ἂς ἐπανέλθωμεν. Ἡμεῖς μὲν, τὸν τοιοῦτον παρὰλληλισμὸν ὡς μὴ ἀμιγνόμενον ἀξίζει νὰ περιφρονήσωμεν διότι πρᾶγματι εἶναι ἀξίως περιφρονήσεως. Πρέπει ὅμως νὰ τονισθῇ ἰδιαίτερος καὶ ἀπαραιτήτως, τόσον εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μετ' αὐτοῦ, ὅτι προκειμένου νὰ διαφυλάξωμεν τὸν πολυτιμότερον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν πίστεως, τὴν Ὁρθοδοξίαν, (ἐκ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς: Σκοτεινῶν Δυνάμεων, πολιτικῶν αἰρέσεων, φιλενωτικῶν καὶ Οἰκουμενισμοῦ) ὡς ἐξοικειωμένοι μὲ τοὺς διωγμούς, καὶ ὡς ἀνδροῦν τοῦ Χριστοῦ στοασιῶται, μετὰ τοῦ Προκαθημένου τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας Μακαριστάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου (παρὰ τὸ πλεονόν τοῦ ὀνόματι ἱστάμεθα) εἴμεθα ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν ἑτοιμοὶ νὰ θυσιάσωμεν. Οὐδένα φοβούμεθα πολεμοῦντα ἢ ἀπειλοῦντα ἡμᾶς, διότι εἰς τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας ποτὶ διεξάγομεν. ἔχοντες βοηθόν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τὰς προσβολὰς τῆς Κυρίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν. «ΑΜΗΝ».

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀριστοτέλους 191 — Ἀχαρνάι — Ἀττικῆς.

γίαν τῶν Μοναστικῶν Καθιδρυμάτων καὶ Ἑσχαστηρίων ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐκ τῆς ἀδείας τῆς. Ἡ ἀπαίτησις αὕτη ἀντιτίθεται πρὸς αὐτὴν αὐτὴν τὴν παράδοσιν τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, ὅστις ἀρχαίῳθεν ἀπετέλεσε θεσμὸν ἰδίᾳς ζωῆς, καὶ πολιτείας, ἀνεξάρτητον πάσης διοικητικῆς σχέσεως πρὸς τὸν Μητροπολίτην τῆς περιοχῆς. Ὁ Μοναχὸς εἶναι ὁ κατὰ πληρῆσιν ἀγάπης πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστόν ἐγκαταλείπων τὸν κόσμον καὶ διὼν τὴν ἀγάπην αὐτὴν κατ' ἰδιόμορφον τρόπον, καθιερωθέντα παγίως ἀπὸ τοὺς ἀσκητικούς πατέρας. Ἡ βίωσις αὕτη τοῦ Μοναχικοῦ ιδεώδους νοεῖται καὶ ὡς ἐλευθερία ἀπὸ πάσης διοικητικῆς ἐπιταγῆς, κοσμικῆς ἢ Μητροπολιτικῆς προελεύσεως.

Πολύ φοβούμεθα, ὅτι οἱ ἐμπνευσταὶ τοῦ δημοσιευθέντος Κανονισμοῦ ἐπηρεάσθησαν ἀπὸ παπολατινικά πρότυπα καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ὑπαγωγὴν τοῦ Μοναχικοῦ Θεσμοῦ ὑπὸ τὴν ἀδυσώπητον Μητροπολιτικὴν ἐξουσίαν, ἀκριβῶς διὰ νὰ καταστῇ ὁ Μοναχὸς ὁ σιωπηλὸς ὑποτακτικὸς τοῦ Μητροπολίτου καὶ οὐχί, ὡς μέχρι τοῦδε, ὁ φρυκτωρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ τοῦτο, διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ δυνατότης τῆς ἀντιδράσεως τοῦ Ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ, κατὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς πανώλους.

III. Ἐπιχειρεῖται, ὡσαύτως, ἐν τῷ Κανονισμῷ ὁ ἀποκλεισμός τῆς παρουσίας τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐν τῇ συγχρόνῳ Μοναχικῇ δραστηριότητι τῆς πατρίδος ἡμῶν. Γίνεται, ἀστόχως, λόγος περὶ Μετοχιῶν ἐν τῇ πραγματικότητι ὅμως δὲν πρόκειται περὶ μετοχιῶν ἐν τῇ νομοκανονικῇ σημασίᾳ τῆς λέξεως, ἀλλὰ περὶ ἀποδοχῆς ὑπὸ τῶν ἀγιορειτικῶν Μονῶν, μιᾶς ἡθικῆς εὐθύνης ἐναντίον τοῦ μέλλοντος ἱερῶν καταστημάτων ἐν Ἑλλάδι, συσταθέντων ὑπὸ τῆς εὐλαβείας ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἢ εὐθύνῃ δὲ αὕτη συνίσταται εἰς τὴν προστασίαν τούτων, ὅταν πλέον δὲν θά ὑπάρχῃ ἐν αὐτοῖς οὐδεὶς καὶ θά ὑφίσταται ὁ κίνδυνος βεδηλώσεως τούτων ὑπὸ ἀσεβῶν κοσμικῶν ἢ ἀρπαγῆς ὑπὸ τρίτων. Αὕτη δὲ ἡ εὐθύνη ἀποτελεῖ χρέος διὰ τὰς Ἱεράς Μονάς, τὸ ὅποιον οὐδέποτε αὐταὶ θά προδώσων.

Ἐλπίζομεν, ὅθεν, ὑπὸ μὲν τῆς Πολιτείας νὰ καταδικασθῇ ὁ δημοσιευθεὶς Κανονισμὸς ὡς ἀντισυνταγματικὸς καὶ ὡς νοσῶν βαρυτάτην ἀδικίαν, ὑπὸ δὲ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων, κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ὡς ἀντιμοναστικὸν κατασκευάσμα ἐπιδιώκον ἐπιβολὴν παπικῶ δολακλήρωτισμῷ ἐπὶ τῶν ὀρθοδόξων Μοναχῶν καὶ Μοναστηρίων.

Ὡς τοιοῦτον δὲ τὸν καταδικάζει καὶ ἡ καθ' ἡμᾶς Ἱερὰ Μονή.

Μετ' εὐχῶν

Ὁ Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ξενοφώντος

Ἀρχιμ. Εὐδόκιμος

καὶ οἱ σὺν ἡμοῖς ἐν Χριστῷ ἀδελφοί.

Οὐδὲν δὲ ἀφήσουν ὄρδιον οἱ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπὸ τὰς εὐλογίας τοῦ κ. Ἰαυώβου Κουμούζη...

ΑΓΙΟΣ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ, ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ,
Ἐντιμότητα κ. Λευκάδα,

Λεχθήτε καὶ πάλιν τὰ θεριά ἡμῶν συγχαρητήρια διὰ τὸν ἀκαμπτον καὶ ἀγέροχον ἀγῶνα τὸν ὁποῖον Σεῖς καὶ ὁ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», διεξάγετε καὶ διὰ ἀνεκδότως ἐναντίον τῆς Ἑθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς προδοσίας, ἣτις ἀυστόλως συνεχίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀδύτου Ἀποδόμιου Ἑλληνισμοῦ καὶ εἰς βάρος τῆς Γλώσσης του καὶ τῆς Πίστεώς του.

Οἱ Ἀρχιεπισκοπικοὶ κλέκτοι ἐνταῦθα, ἔπαισαν πλέον διὰ παντός νὰ ὁμιλοῦν περὶ Ἀποδόμιου Ἑλληνισμοῦ. Καὶ παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι, κατ' ἔτος μεταστεύουν ἀνω τῶν 16.000 Ἑλλήνων εἰς Ἀμερικὴν, (16.464 μετηγάστεισαν τῷ 1970 καὶ 17.724 τῷ 1969, κατ' ἐπισήμους πληροφορίας τοῦ ἐνταῦθα Ἱμνιγράφου), Ἀποδόμιος Ἑλληνισμὸς δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν. Ὑπάρχουν μόνον «Ἀμερικανοὶ Ἑλληνικῆς καταγωγῆς». Δι' ὃ καὶ ἀπεμπολοῦν τὴν Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ περικόπτουν κατὰ τὸ δοκοῦν τὴν Θεϊαν Λειτουργίαν καὶ τὰ λοιπὰ Ἱερὰ Μυστήρια. Ὁ ἀρελλήνισμός τῆς Θείας Λατρείας εἰς πλείστους Ναοὺς, εἶναι πλέον τετελειωμένον γεγονός. Καὶ ἐνῷ ὁμιλοῦν περὶ μεταστροφῆς εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν», μετὰ τὸν παράτολμον καὶ ἔνοχον αὐτῶν «φιλελευθερισμόν», οὐσιαστικῶς προβαίνουν εἰς «ἐκκοσμίκευσιν» αὐτῆς, προκαλοῦντες τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τῶν ἀδελφῶν Ὁμογενῶν.

Θλιβόμεθα, ἐντιμότητα κ. Διευθυντά, θλιβόμεθα ἀφαντίστως διότι φέρομεν εἰς δημοσιότητα δύο πρόσφατα γεγονότα, ἅτινα συνετάραξαν καὶ συνεκλόνησαν τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁμογενῶν ἐν ἡμέραις ἐγγύς τῶν Χριστουγέννων. Γεγονότα τὰ ὅποια ἡ Συνείδησις τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή ὁ Πιστὸς Λαὸς, καταδίκασε καὶ ἐστιγμύτισε μετὰ βδελυγμῆς.

ἘΝΤΟΣ τοῦ Ἑλληνορθοδόξου Ναοῦ τῆς «Ἁγίας Σαρίας», Λὸς Ἀντζέλες, (τοῦ ὁραυτέσου ἐν Ἀμερικῇ) καὶ παρουσίᾳ τῶν ἱερέων καὶ πλήθους θεατῶν, ἔλαβε χώραν τὴν 13ην Δεκεμβρίου π. ἔτους, θεατρικὴ παραστάσις, μετὰ μουσικῆς, μῦντας, τενόφων καὶ χορευτῶν, ὑπὸ τὸν τίτλον «ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ», καθ' ἣν περιεφέρθη καὶ δίσκος, δίσκην εἰσθητοῦ. Ὡς θεατρικὴ σκηρὴ, τί φαντάζεσθε κ. Διευθυντά, ὅτι ἐχρησιμοποίηθη; Ἀκουσον! Ἀκουσον, Οὐρανέ. Στέναξον ἡ Γῆ! Ἐχρησιμοποίηθη ὁ χώρος τῆς Ὁραίας Πύλης καὶ ὁ πρὸ τοῦ Ἱεροῦ Τάβρακτου σολέας τοῦ Ναοῦ. Οἱ δὲ ὁργανοσυσκευαὶ καὶ οἱ τενόφθοι κλπ., ἔχοντες ἐ-

στραμμένα τὰ νῶτα πρὸς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἔμπροσθεν Αὐτῆς, ἔπαιζον καθάρα, τσέλλο, ὄμπο, φλάουτο καὶ βιολί, ὑπὸ τὴν μουσικὴν διεύθυνσιν τῆς μαέστρου τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ, ἑτεροὶ δέ... καὶ ἔχορευον. Εἰς τρόπον ὥστε, ἡ «ΑΛΛΗ» Χριστουγεννιάτικη ἱστορία, κατεσπίλωσε τὴν πραγματικὴν καὶ κατεστραμμένην τὴν Ἀμίαντον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ, καὶ κατὰ τὴν 22αν Ὀκτωβρίου π. ἔτους, ἔλαβε χώραν καὶ ἑτέρα ἐκδήλωσις, πλέον ἐπισημνὸς τῆς προηγουμένης, εἰς τὸ χῶλλ τοῦ ἐπίσης Ἑλληνορθόδοξου Ι. Ναοῦ τοῦ «Ἁγίου Ἀντωνίου» ἐν Πασαντένζ, Καλλιφορνίας καθ' ἣν, ὑπὸ τὴν διεγερτικὴν καὶ μυστικοπαθεὴν ὑπόκρουσιν μουσικῆς τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, Ἀραβικῆς καὶ Ἑβραϊκῆς, ἐχορευέτο δανονκτικῶς ὁ «χορὸς τῆς κοιλίας» — BELLY DANCE — ὑπὸ ἡμυγίμου καὶ ἀκασχόντου γυναικοῦ τοῦ Χόλλυγουντ, ὄντος ἀληθῶς βδελύγματος ἐν τόπῳ Ἁγίῳ. Βεβαίως, ἡ ἐορτὴ ἥτις ἤρχισεν ἀπὸ τῆς 7ης μ.μ. καὶ ἔληξε μετὰ τὸ μεσονύκτιον, δὲν ὀργανώθη τὴν φορὰν αὐτὴν ὑπὸ τῶν ἱερατικῶς προϊσταμένων. Οὐχ ἦττον, ὁμως, βαρύνονται καὶ οὗτοι μετὰ τὴν ἐνοχλήν καὶ ἴσως, μόνον οὗτοι, διότι παρεχώρησαν δι' ἀγορία τὸν Ἐκκλησιαστικὸν χώρον, ἀνευ ἐλέγχου τοῦ προγράμματός, εἰς Ἱατρικὸν τινα Σύλλογον, ὅστις καὶ ἔδωκε τὴν ἐσπερίδα. Μᾶς λέγουν: διατί διαμαρτύρεσθε; Ὁ χορὸς ἔγινεν εἰς τὸ χῶλλ τῆς Ἐκκλησίας! Ὡ, τῆς ἀφελείας καὶ τῆς ἀφροσύνης! Ἄς ἐνθυμηθῶν μόνον, ἂν κατέχουν τὰ πράγματα, ἂς ἐνθυμηθῶν ὅτι, οἱ ἔμποροι καὶ τὰ ζῶα αὐτῶν ἐξεβλήθησαν ἐκ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπιτιμηθέντες ὅτι μετέβαλον τὸν τόπον προσευχῆς, εἰς τόπον ἐμπορίου καὶ εἰς σπῆλαιον λιμνῶν, οὐχὶ ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ κυρίου Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, ἀλλ' ἐκ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ. Δὲν εἶχεν εἰσχωρήσει ἐντὸς τοῦ κυρίου Ναοῦ. Ἐδρίσκοντο μόνον εἰς μίαν τῶν ἐσωτερικῶν αὐλῶν, ἐνθα καὶ ἡμπορεύοντο καὶ ἐκεῖθεν ἐξεδιώχθησαν προτοπαδῆν. Ἄλλωστε, ἡ παρουσία τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν «παννυχίδα» ἐπῆρξεν «λαμπροτάτη», διὰ συμμετοχῆς 44 ἐκ τῶν μελῶν τῆς. Ὁ φάκελλος δὲ τῆς ἐορτῆς — ὡς τὸ πρόγραμμα ἀναφέρει — φιλάσεται εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐκκλησίας...

Τί περισσότερο νὰ εἴπωμεν; Γελοῦν οἱ ἄπιστοι! Χαίρονται οἱ αἰρετικοί! Καὶ ὅταν ὁμιλοῦν δι' Ἐκκλησίαν Ὁρθόδοξον, ὁμιλοῦν πλέον δι' Ἐκκλησίαν ἀμαρτάνουσαν. Κατέστημεν ἡ χλεὺή καὶ ὁ περίγελος... τῶν Ἑτεροδόξων ἐν Ἀμερικῇ! Κρατοῦμεν ἀνά χει-

ρας τὰ προγράμματα ἀμφοτέρων τῶν ἐορτῶν, φωτοαντίγραφον τῶν ὁποίων ἀποστέλλομεν Ὑμῶν, ἵνα θεβαινοῦν πᾶς ἀμφιβάλλον ὅτι τοιαῦτα ἀνθρώπινα διεπράχθησαν.

Διὰ ταῦτα, τὸ ἐλάχιστον ὅπερ ὀφείλει νὰ πράξῃ ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καὶ πρὸ παντὸς πρὸς συμμόρφωσιν καὶ τῶν λοιπῶν νεωτεριστῶν κληρικῶν, οἵτινες πλειστάκις τοῦ ἔτους συγκαταβαίνουν ἀσμένως εἰς τοιαύτας ἐπιμέμπτους ἐκδηλώσεις, εἶναι νὰ ἐπιβάλλῃ ὁσονούπω αὐστηροτάτας κυρώσεις εἰς τοὺς ὑπευθύνους ἀμφοτέρων τῶν παρεκτροπῶν καὶ δὴ ΔΗΜΟΣΙΩΣ, διότι ὅταν τὸ κακὸν διαπραττεται δημοσίως, δημοσίως πρέπει καὶ νὰ τιμωρῆται.

Ὡς ἐκ τούτου, ἐντιμότητε κ. Λειβαδά, Ἑθνικαὶ καὶ Θεοσκευτικαὶ ἀνάγκαι, Σᾶς καλοῦν νὰ σταθῇτε ἀκαμπτος παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν δοκιμαζομένων Ὁμογενῶν, οἵτινες ἡρωϊκῶς ἀγωνίζονται δι' οὐδὲν ἔτερον, εἰμὴ διὰ τὴν ἐπιβίωσιν, ναί, διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τῆς Γλώσσης τῶν καὶ τὴν Καθαρότητα τῆς Πίστεως τῶν. Καὶ τὸ καθήκον τοῦτο, τὸ ἐπράξατε μέχρι σήμερον εἰς τὸ ἀκέραιον. Ἡ παρ' Ὑμῶν ἐκδιδομένη «ΦΩΝΗ» δὲν εἶναι πλέον «ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ», ἀλλὰ Φωνὴ τῆς Συνειδήσεως τῆς Ἐκκλησίας Ὡς τοῦ διὰ τὰς «ἀποφάσεις» καὶ πράξεις τῶν «μοντέρνων» καὶ «ἐκσυγχρονισμένων» κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς... Οἱ ἀκατάβλητοι καὶ Χριστοτερπεῖς ἀγῶνες Σας διὰ τὰς Ἑλληνικὰς Ἰδέας καὶ τὰς Θεο-

σκευτικὰς μας πεποιθήσεις, λογιζόμεθα παρ' ἡμῶν τῶν ἐν Ἀμερικῇ Ἀποδήμων, ὡς ἀνιστολόγητος Ἑθνικῇ προσφορά, δι' ἧ καὶ ἡ Ἱστορία θὰ Σᾶς δικαιώσῃ.

Ἀγωνίζεσθε καὶ μὴ ἀποθαρσύνεσθε ἂν σήμερον ἀποτελήτε μειοψηφίαν. Μειοψηφίαν... ὅμως, ΜΕΤΑ ΠΛΕΙΟΨΗΦΟΥΤΗΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΤ!

Ἐρρωσο, Φίλτατε Κύριε Λειβαδά!
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΖΑΦΟΠΟΥΛΟΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ

267 — 10 THE AVE. SAN FRANCISCO,
CALIFORNIA, 94.118, U.S.A.

(Σημ. Συντ.: Ἡ συγλογιστικὴ αὐτὴ ἐπιστολὴ τοῦ εἰς Η.Π.Α. Ὁρθοδόξου Ἑλλήνου Θεολόγου κ. Νικ. Τζαφοπούλου, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιστάσεων ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ, τὰ ὅποια ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν παντός, πιστεύομεν ὅτι ΟΜΙΑΕΙ ΑΦ' ΕΑΥΤΗΣ περὶ τῶν ἀγοσιῶν ἔργων ἐνίων «ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΩΝ» κληρικῶν τῆς Ἀμερικῆς, οἵτινες, θεβαίως, ἀκολουθοῦν τὸ παράδειγμα τοῦ ΕΚΘΕΜΕΛΙΩΤΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΘΑΝΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΙΔΕΩΝ κ. Ἰακώβου Κουκουόζη. Συνελπώς, πιστεύομεν, ὅτι πᾶν σχόλιον περιτετεῖ, διότι, τοῦτο θὰ προσέβαλεν, ἀναμφιβόλως τὴν Νοσημοσύνην καὶ Κρίσιν τῶν ὅπου γῆς ἀναγνωστῶν μας).

(Ἐκ τῆς ἐφημερίδος «Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΩΝ»).

Ἡ ἐορτολογικὴ ἐνότης τῶν ὀρθοδόξων καὶ τὸ κοινὸν Πάσχα

ὑπὸ Παύλου Μοναχοῦ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Γιβραλτάρ κ. Γκρέγκ ἐκφράζων προσωπικῶς τὴν «ἀπερίγραπτον χαρὰν τοῦ» διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ τὴν «οὐσιώδη ἐνότητα ἡμῶν», θεβαίει ὅτι τοῦτο «δηλοῖ τὴν ὑπαρξὴν ἀνοιχτῆς θύρας μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἧς θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποδῶμεν μέλη μᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας» καὶ εὐχεταὶ «ὅπως θαδίσωμεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς μίαν ἱεράν κοινωνίαν πίστεως καὶ ζωῆς».

Παρ' «ὀρθοδόξου» σχολιαστοῦ τῶν προτεσταντικῶν κινήσεων θεβαινοῦται ὅτι ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἔστιν ὅτι ἀπαραίτητος καθισταμένη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία... δύναται ἀσφαλῶς νὰ προλειάνωσι τὴν ὁδὸν πρὸς τελειωτικὴν

δογματικὴν ἐνωσιν».

Ὁ Πρόεδρος τῆς «ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἐνωσιν» ἐπίσκοπος Ὁξφόρδης Charles Gore ἐκφράζων «τὴν εὐθείαν εὐγνωμοσύνην» τῆς Ἐπιτροπῆς διότι τὸ Κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνεγνώρισε τὰς ἀγγλικανικὰς χειροτονίας, ἐπιλέγει ὅτι «παρὰδεχόμενον αὐτάς ὡς ἐγκύρους, ἐποίησεν ἐν ὅλῳ, ὅπερ θέλει προαγάγῃ μεγάλως τὴν λίαν ἐπιθυμητὴν συντέλεσιν τῆς ἐνώσεως...».

Δι' ὅλας τὰς «πράξεις καὶ ἀποφάσεις του» θεώρει πάντοτε ἀπαραίτητον ὁ Μεταξάνης νὰ «δίδῃ λόγον» λεπτομερῶς εἰς τοὺς ἀρχηγούς τῶν ἁλλοδόξων, παρ' ὧν ἐδέχετο «ἀδελφικά» συγχαρητήρια ἢ καὶ «εὐσηγήσεις» καὶ εὐχάς, ὅπως τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως Πάνταλλ, ὅστις ἤρχετο εἰς τὰ ἐπερχόμενα ἔτη ἢ σχέσις μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν γίνηται πάντοτε

στενωτέρα...» καὶ παρακαλεῖ «τὸν Κύριον ὅλον τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως εὐλογῇ αὐτὸν καὶ τὸ πόθοντόν του...».

Ὡς αὐτὸ τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἴκου. Πατριρχείου θεβαῖοι (1923) «Ὁδὲποτε ἡ τάσις πρὸς προσέγγισιν τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν ἐξεδηλώθη κατὰ τρόπον τόσον καθολικὸν καὶ ἐνεργὸν καθὼς κατὰ τὰ τελευταῖα τέσσαρα ἔτη». Ἐνῶ δὲ παρατηρεῖ ὅτι «ὅσον περισσότερον ὁμιλοῦν περὶ ἐνώσεως τόσον περισσότερον αὐξάνει ἡ διαίρεσις καὶ εἰσφύεται τὸ χάσμα τὸ χωρίζον τὰς ἐκκλησίας τῆς παραδόσεως ἀπὸ τῆς γενικῆς προτεσταντικῆς λεγομένης ἐκκλησίας» καὶ ἀναφέρει τὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Γερσασίου (1627) ὅτι «τὴν τοιαύτην σφαιερὰν ἐνωσιν θεωροῦμεν χεῖρονα τῆς ἐπαινετῆς διαστάσεως», ἐν ταύταις, μὲ ἐπίκλησιν πάντοτε τῆς «Ἐκκλησίας τοῦ 1920», δὲν διατάζει νὰ υποθετῇ τὴν γραμμὴν «τῶν προτεσταντῶν», αἰτῶντες «συνιστῶσιν πρωτίστως τὴν μυστικὴν μέθοδον, τὴν προσευχὴν καὶ τὰς γενικὰς καὶ ἀορίστους συζητήσεις, ἕνα ἐλάχιστον ἀριθμὸν γενικοτάτων χριστιανικῶν βάσεων, ἐπὶ τῶν ὁποίων συμφωνοῦσιν ὅλοι οἱ παραδεχόμενοι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς σωτῆρα τοῦ κόσμου». Τὸ ἔμβλημα τῆς «ἀγάτης» καὶ αἱ «προφηταποστολικαὶ» ιδιότητες δὲν εἶναι ἐφεύρημα σημερινόν μόνον. Ἦδη ἀπὸ τοῦ 1919—1920 καὶ 1922—1923 τό... θεσπέσιον (θεήλατον καὶ θεοσυγγές θὰ ἐλέγομεν) αὐτὸ πνεῦμα ὑπεσιήλθεν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀνοχῇ καὶ ἀδιαφορίᾳ ἢ συναρπαγῇ αὐτοῦ τοῦ φρουροῦ τῆς. «Ὡς ἄλλος Μωϋσῆς ἡγούμενος ἡμῶν εἰς τὴν διάνοξιν τῶν ὁριζόντων» ἐχαρκτηρίσθη ὁ Μεταξάκης καὶ συνεχῶς ἐκηρύσσετο εἰς τὸ ἐπ' αὐτοῦ εἶτε ὑπὸ τῶν κατασκευασθέντων ἀνδρείων του, ὅτι: «ἀφειλομεν νὰ ἔχωμεν πεπλητυσμένην καὶ οὐχὶ στενὴν τὴν καρδίαν πρὸς πάντας...», ὅτι «τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάτης, τὸ ὁποῖον ἐξεχύθη ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη... ἔχει προσειδοποιήσῃ ἀρκούντως τὸ ἔδαφος τῆς προσεγγίσεως, ὅτι «Τὰ ἐν ἐκάστη ἐκκλησίᾳ διάφορα περὶ τὴν ἐξωτερικὴν τῆς πίστεως παράστασιν ἔθῃ καὶ αἱ ποικίλαι παραδόσεις, ἀνώδυντοι καθ' ἑαυτὰς, θὰ θεωρῶνται πάντοτε ἄνευ τῆς ἀγάτης θανοὶ καὶ ὅρη παρακυλίσαντα τὴν ἐπαρὴν τῶν ἐξ αἰτίας αὐτῶν κεχωρισμένων Ἐκκλησιῶν». «Σήμερον, λέγει, χρειαζόμεθα ἕνα χριστιανισμὸν καθημερινῆς ζωῆς καὶ καθημερινῆς δούσεως ἕνα χριστιανισμὸν μὴ δαπανώμενον εἰς τὰ δόγματα μόνον...». «Ὅπως φθάσωμεν εἰς τὴν ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν, συνιστάται πρὸ πάντος ἡ ἐγκαρδιότης τῶν σχέσεων καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάτης, καθότι ἡ ἀποκατάστασις τῆς χριστιανικῆς ἐνότητος δέον νὰ ἦ ἔργον τῆς ἀγάτης καὶ οὐχὶ τῆς πολεμικῆς...».

Ἐξ ὧν ὁ ἀντίχριστος «συνάδελφός του ἐν ἔργοις» Μητροπολ. Ἀθηνῶν Χρυσόστ. Παπαδόπουλος ἦδη εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του, κηρύσσων ὅτι «δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ ἐκκλησιαστικὴ δούσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας... πρὸς τοῦτο ἐπιβάλλεται ἡ

ἀναθεώρησις τῶν τρόπων τῆς ἐνεργείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς καθόλου θρησκευτικῆς ζωῆς...» καὶ «ἐκ τῶν τῆν ἐνωσιν μετὰ τῶν λοιπῶν ἐκκλησιῶν...», ὁρίζει ὅτι «πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀνεγκαία προϋπάρχουσιν ἡ δυσσεπίτευτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἐνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἐνωσις τῆς ἀγάτης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε δύνανται νὰ προελεῖν τὴν ὁδὸν πρὸς τελείαν ἐνωσιν...».

Κατόπιν ὅλης αὐτῆς τῆς... προσετοιμασίας (τῆς ὁποίας ἐλάχιστον μόνον μέρος ἀποτελοῦν τὰ σημειωθέντα) θεωρεῖται παρώδοξον τὸ ὅτι ἐφθάσεν ὁ Μεταξάκης ἐκεῖ ποῦ ἐφθάσε καὶ μένει ἀνεξήγητον ὁ πῶς ἐφθάσαν καὶ ποῦ παρεύοντο οἱ σημερινοὶ, οἱ διακηρύσσοντες ἀδιστακτικῶς ὅτι ἡ πορεία των εἶναι ἀμέσως συνεχὴς καὶ ἐπέκτασις τῆς κατωτάσεως ἐκείνης. Ἀν ἐπρόφθασε νὰ «καλοκαίτῃ» εἰς τὸν Οἶκον. Θρόνον ὁ Μεταξάκης καὶ ἀμέσως, ἐπιτελὼν τὸ σχέδιόν των, ἀνέθεσεν (20 Μαΐου 1922) εἰς τὸν καθηγητὴν Β. Ἀντωνιάδην «τὴν ἐντολὴν περὶ νέας τινὲς εἰσηγήσεις ἐπὶ τῶν ὑπὸ μελέτην ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ», καίτοι οὗτος εἰς τὴν ἐκθεσὶν του λέγει ὅτι «ἡ ἀνυσμωτέρα τῶν Μεταρρυθμίσεων ὁδὸς εἶναι ἡ ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τὰ ἔξω». Πρὸς κατανοήσιν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ του στρήφους εἶναι ἰσως ἀρκετὴ ἡ ἐξῆς λεπτομέρεια: Πληροφορηθεὶς ὁ Μεταξάκης ὅτι ἡ λεγομένη «Ζῶσα Ἐκκλησία» τῆς Ρωσίας (τὴν ὁποίαν, πρὸς ἐξουδετέρωσιν τοῦ Πατριάρχου Τύχωνος καὶ τῶν εὐσεβῶν, κατεσκεύασαν οἱ ἄθροι μολοσεδίτοι ἐκ διεκδικημένων καὶ ἀπὸ πολλοῦ κατηγορουμένων κληρικῶν, ἐν οἷς καὶ Ἑβραῖοι) εἰς «Παρθενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Συνέδριον» ἀπεφάσισε: τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ νέου ἡμερολογίου, τὸ κλείσιμον ὅλων τῶν μοναστηρίων, τὴν χειροτονίαν ἐγγάμων ἀρχιερέων, τὸν δεύτερον γάμον τῶν κληρικῶν, τὴν ἀπόρριψιν τοῦ μοναχικοῦ σχήματος ὑπὸ τῶν ἱερομενέων, μοναχῶν καὶ μοναζουσῶν ἢ τὴν ἐξορίαν καὶ τὸν περιορισμὸν αὐτῶν ἐφ' ὅσον ζωῆς κλπ., λέγει ὅτι «εὐχαρίστως διελπίσσωμεν, ὅτι τὰ ἀπασχολήσαντα τὸ συνέδριον ζητήματα περιορίζονται ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ζητημάτων, ἅτινα καὶ ἄλλας Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας ἀπασχολοῦσιν ἐν τῷ παρόντι χρόνῳ...» ἀφῆκεν ὅμως νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐπῆλθε νὰ περιμένουν νὰ προσέλθουν ἐξ αὐτοῦ αἱ ἀποφάσεις αὐταί. Ἀρχίζων λοιπὸν τὸ μεταρρυθμιστικὸν του πρόγραμμα, ἔλεγε διὰ τῶν ὁργάνων του οὕτω: «Ὁ τρόπος τῆς τηρήσεως τῆς ἡμετέρας τῆς νηστείας, τὸ Πατριμοδικὸν ἢ Συνοδικὸν σύστημα ὁ γάμος ἢ ἀγαμία τούτων ἢ ἐκείνων τῶν βαθμολύχων τῆς ἱερωσύνης, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, ὁ ἑορτασμός τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα παρόμοια... εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς...». Αἰφνιδίως δέ, χωρὶς τινος ἄλλης προσειδοποιήσεως ἀπέστειλε τὴν 3 Φεβρουαρίου 1923 Γράμμα πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν, δι' οὗ τοὺς ἐκάλεε νὰ συγκαθίσουν Συνέδριον. Ἐνῶ δὲ τὰ Πατριαρχεῖα δὲν ἀπεδέχθησαν

τὴν πρόσκλησίν του «καὶ διότι δὲν ἐθεώρουν αὐτὸν ὡς νομίμως κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον καὶ διότι δὲν ἐθεώρουν συμφέρουσαν τὴν διασφάλισιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων», αὐτὸς προὐχῶς ἀνέθεκε εἰς τὸ ἔργον του, ἐνῶ δὲ αἱ τέσσαρες μόναι Ἐκκλησίαι, αἵτινες «ἐ λ α β ο ν ὃ π' ὁ ψ ε ι ω» τὴν πρόσκλησίν του δὲν ἔστειλαν ἰδικούς των ἀντιπροσώπων ἀλλὰ ὥρισαν ἐκ τῶν ἀλλοθολόγων τοῦ ἰδίου (ἡ τῆς Κύπρου τὸν Νικαίας Βασιλείον, ἡ τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἀνδρεάσιον Ἰάκωβον, ἡ τῆς Σερβίας τὸν Μαυροβουάνιον Γαβριήλ καὶ τῆς Ρουμανίας ἓνα ἀρχιεπίσκοπον), ἐν τοῖσι τοιοῦτον ἄθροισμα ὠνόμασε «Πανορθόδοξον»... Καθ' ὃν δ' ἀκριβῶς χρόνον τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἐπίασε τὴν δειντέραν καταστροφὴν τῆς Ἰστορίας του καὶ ἔκλασε τὸ «Ἔθνος ἐκ τῶν μυριάδων σφαγῶν καὶ τοῦ ξεριζώματος, ἐνῶ χιλιάδες πολλαὶ προσφύγων συνωθουῖτο δυστυχῶντες εἰς τοὺς στρατώνας καὶ ἄλλους προχείρους καταλιμοῦς, εἰς τὰ πλοῖα, εἰς τοὺς λιμένας Κωνσταντινουπόλεως καὶ εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ τοὺς ἐμίσταζαν φοβεραὶ ἐπιδημίαι (ἀπὸ 14 Φεβρουαρίου μέχρι 5 Ἀπριλίου 1923 ἀπέθανον 2675 μόνον εἰς τὰ πρόχειρα καταλύματα Κωνσταντινουπόλεως), αὐτὸς κατεγίνετο νὰ μεταφερθῇ τὴν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς μασῶνους καὶ τοὺς οἰκουμενιστὰς προτεστάντας, διὰ τῆς «μεταρρυθμίσεως» τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἡδὴ ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ κατασκευασματοῦ του εἶπεν ὁ Μεταξάκης ὅτι «ὁ ἐπιζητούμενος θεοφιλὴς σκοπὸς εἶναι ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμοῦ τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων» καὶ διεκήρυξε διὰ τοῦ ὁργάνου του ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπανεξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας». Κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος (δηλ. ὁ Χρυσόστ. Παπαδόπουλος) ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς προσθήκης εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον τῆς διαφορᾶς τῶν 13 ἡμερῶν, διατηρησέως ὅμως τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ Πασχαλίου. Διαταγῇ τοῦ Μεταξάκη τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον εἰσῆχθη εὐθὺς ἀμέσως (ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1923) εἰς ὅλα τὰ Πατριαρχικά ἱδρύματα καὶ τμήματα κλπ. καὶ οὕτω προεβλήθη ἡ εἰσαγωγὴ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. (Σημειωτέον ὅτι ἡ μήτηρ του ἀπέθανε μίαν ἐβδομάδα ἐνωρίτερον. Ἐάν ἀληθεύῃ, ὁ πατὴρ τοῦ Μεταξάκη τῷ εἶχεν εἰπεῖ: «ὅτι ἔγινες Πατριάρχης καὶ μᾶς ἐτίμησες, σὲ εὐχαριστοῦμεν, ὅτι ὅμως ἔβαλες τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἔσχισες τὴν Ἐκκλησίαν, ἔχε τὴν κατὰ μοῖαν»). Ὁ ἐπανειλημμένως προαναφερθεὶς Ἐπίσκοπος Ὁξφόρδης GORE, ταξιδεύων συνεχῶς «πρὸς ἀνίσχισιν τοῦ ἔργου τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», ἔφθασεν εἰς Κων(σταντιν) πόλιν τὴν 19 Μαΐου 1923, διακοῦντος τοῦ «Πανορθόδοξου Συνεδρίου». Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἐπεσκέφθη οὗτος τὸ Πατριαρχεῖον «φέρον τὴν ἀρχιερατικὴν του ἀμφέσιν», παρέστη ἐπισήμως εἰς τὸν

ἐσπερινόν (τῶν Ἁγίων Πατέρων), «ἠδύχηθη ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ λαβὼν τὸν προσενηχθέντα αὐτῷ σταυρὸν τῆς εὐλογίας, ἠλόγησε τὸ ἐκκλησίασμα...». Κατ' ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν του προσελθὼν εἰς τὴν συνεδρίαν τῆς 23 Μαΐου 1923 τοῦ «Ἱεροσυνόδου Συνεδρίου», μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν προσφωνήσεων, γενομένων ἐν πνεύματι πλήρους ἐγκαρδιότητος καὶ σταθερῶν ἐλπίδων περὶ ἀσφαλούς προσόδου τοῦ θεοφιλούς ἔργου τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν, εἶπε μετὰξὺ ἄλλων: «Φί' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαριστήσις νὰ εὐρεθῶμεν εἰς θέσιν ὥστε νὰ ἐορτάζομεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτὰς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς... Τὸ δεύτερον θέλω θὰ μᾶς κἀν τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν σινεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν». Ἐλαβὼν δὲ τὴν πρόθυμον «κατὰ τὴν ζωδίαν» τῶν προτεσταντῶν ἀπάντησιν. Κατὰ τοὺς CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου: «Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ μονιμοποίησις τοῦ Πάσχα τυγχάνει μόνον μέρος τῆς διὰ τὸ ὁμοιόμορφον παγκοσμίον κινήσεως...». Τὰ πρακτικὰ τοῦ «Πανορθόδοξου» τοῦτου συνεδρίου συνεχῶς διακηρύσσουσιν τὸν οἰκουμενιστικὸν σκοπὸν τῆς «μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου», λέγοντα πλείστακις ὅτι αὕτη γίνεται: «Πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἔν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγκοσμιανικῆς ἐνότητος». «διὰ τὸν ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸν τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων», «διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐνότητος τῶν χριστιανῶν τοῦλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ», «χάριν τοῦ ἑαυτοῦ καὶ εὐκαταίας ταυτοχρόνου παρὰ πάντων σινεορτασμοῦ», «εἶναι ὁ πρώτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» κλπ. Οὕτως ὥστε πληροῦται ἀκριβέστατα ἡ ἀπὸ 130 καὶ πλέον ἐτῶν προφητεία τοῦ ὁπαμάστου Κοσμᾶ Φλαμιάτου περὶ τῆς ἐπιμόνου καὶ σατανικῆς συννομίας καὶ ἐπιβουλῆς τοῦ Ἀσθηροκαλβινισμοῦ κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας!

Ἀδόξωτον προβάλλει τὸ συμπέρασμα μετὰ τ' ἀναγνώσιν διὰ τοὺς φιλορθοδόξους ἀγωνιστὰς, οἵτινες βλέπουσιν εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν τὸν φοβερόν καὶ καταχθόνιον πόλεμον τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος καὶ ἃς διαρρηθῶσιν περὶ τῆς συνεπειᾶς τῆς πορείας των. Ὡς τὸ σημειώσαμεν δὲ μὲν κεφάλαια γράμματα, διὰ νὰ τὸ ἐνθυμηθῶσιν κάποτε, ὅτι: ἈΝ ΔΕΝ ΕΠΑΝΕΛΘΗ Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΔΙΑ ΤΟΤ ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΜΟΤ ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ ΕΙΣΗΛΘΕΝ Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ, ΔΕΝ ΘΑ ΠΑΡΕΜΠΟΔΙΣΘΗ ΑΠΟ ΤΟΥΤΑ ΟΛΟΚΛΗΡΩΣΗ ΤΟ (ΕΡΓΟΝ) ΤΟΥΤΟ. ΟΙ «συνεπεῖς» οἰκουμενισταὶ («σοφώτεροι ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς βασιλείας»), ἐνθυμηθῶσαν ὀφείτως νὰ ἐξυμνήσωσιν καὶ τιμήσωσιν τὸν αἰτοῦντὰ των Μεταξάκη μὲ «εορτὰς καὶ ἀνδριάντας». Οἱ Ὀρθόδοξοι τί λέγουσιν διὰ τὸν εἰσαγωγέα τοῦ οἰκουμενισμοῦ τοῦ ὁποῖον ὠνο-

λουθούν το «έργον»;

Ποῖαι εἶναι αἱ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ του δι' ἃς θεωρεῖται ἀξιολύπητος; Ὅτι ἦτο «εὐφρῆς καὶ δραστήριος»; Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ ὅλοι αἱ αἰρετικοὶ καὶ ἐπίθουλοι τῆς Ὁρθοδοξίας. τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ Εὐσέβιος Νικομηδείας ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδισε τοῦτο νὰ εἶναι ὁ δεινότερος ἐχθρὸς τοῦ Μ. Ἀθανασίου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στηρικτῆς τοῦ ἀρειανισμοῦ, ὅστις συντόμως θὰ κατέσφραγεν, ἐνῶ δι' αὐτοῦ ἐπέξετάθη καὶ τόσον προϋξένησε κακὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος. Ἀς γνωρίζουν οἱ τοιαῦτοι χαμερσεῖς ὕμνηται ὅτι ἂν δὲν ἀναθεωρήσουν αὐτὴν τὴν γραμμὴν, διευρύνουν τὸ χάσμα καὶ ἀπομακρύνουν τὴν διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἃς ἀναλογισθοῦν τὰς εὐθύνας των. Καὶ ἃς γνωρίζουν οἱ εὐσεβεῖς ὅτι τὸ σημερινὸν κατάντημα τῆς Ρωσίας ἐπὶ 50 καὶ πλέον ἔτη ἡτοιμάζεται.

Ὁ Ἱεροσολύμων Λαοὶθεὸς λέγει ὅτι, ὅτε ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος ἐδέχθη τὸν παπισμὸν (1274), ἐφάνη ὁ Ὀττομάν (ὁ γενάρχης τῶν Ὀθωμανῶν) καὶ ὅτε, μετὰ τὸ αἶλος τῆς Φλωρεντίας, ἐνημερωμένη πρώτην φορὰν ὁ Πάπας εἰς τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, ἐπικολούθησε μετ' ὀλίγον ἢ ἄλλως καὶ καταστροφὴ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Οὕτω καὶ καθ' ἃς ἀκριβῶς ἡμέρας ὁ ἐπὶ τῆς παρανομίας καὶ τοῦ ψεύδους ἐρειδόμενος Μεταξάκης ἤρριξε τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Γένος ἐπὶ ἤλθεν ἡ δεινότερα ἀπὸ χιλιετηρίδων καταστροφὴ, τῆς ὁποίας αἱ συνέπειαι συνεχίζονται. Ἀς μᾶς δημιουργήσῃ σκέψεις καὶ προσηγορίαν ἐνδιαφέρον καὶ χρησίμους ἐνδοκιμασίας ἢ σύγκρισις: Ὁ Μεταξάκης ἐλθὼν ἐξ Ἀμερικής, ὅπου εὐρίσκατο τότε σὺν... δι' ἀγαθοεργαῶν σκοποῦς, ἐπέβη παρανόμως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐνῶ αἱ 7 τῆς 12μελοῦς Συνόδου καὶ αἱ 60 τῆς Ἱεραρχίας Ἐπίσκοποι δὲν συνεφώνησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν του καὶ τὸν ἀπεκήρυξαν, ἐπικαλούμενοι δὲ ἡ ἑταῖρα καταστροφὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἀθηναγόρας ἐλθὼν ἐξ Ἀμερικής (ἐλέω Τροῦμαν διηλ. ἐβραϊομασόνων κλπ.) καὶ πολὺ παρανομιώτερον τοῦ Μεταξάκη, ἐπαβὰς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἐκαλόθεσεν ἡμέρας τὴν Σύνοδον εἰς 7 καὶ κατεσφράγισεν ἀνδροειδῶς τὰς ἀγωνίαις δὲ τὴν πίστιν του, κατεργαζόμενος, εἰς συμπλήρωσιν τοῦ «ἔργου» ἐκείνου, τὴν τελείαν ἐκμηδένισιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ὅσοι διατηροῦν ὀλίγον αἰσθητὴ Ἑλληνισμὸν καὶ Ὁρθοδοξίαν, ἃς συνειδητοποιήσουν ὅτι ὑπάρχει συνομοσπία, ἃς ἀρνηθῶσιν καὶ προβλέψουν τί μᾶς περιμένει καὶ ἐνδιαφερόμεν ἀναλόγως.

ΠΑΤΑΟΣ, Μοναχός

Ἑνώσις καὶ Διακοινωνία

Ἀπὸ τὰς ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου προερχομένης ἐκκλησιαστικῆς εἰδήσεως πληροφοροῦμεθα ὅτι κατὰ τὸν ἐσπερινὸν τῆς Ἀναστάσεως ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γέροντος Χαλκηδόνος κ. Μελίτωνος συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ ἐτέρων ἁγίων Ἀρχιερέων, ἀνέγνωσε Λατινιστὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Διάκονος Ραϋμόνδος Φιλίππου. Συγχρόνως ἐξ ἐπιστολῆς ἀποσταλείσης ἐξ Ἰσπανίας ἐν εἶδει ἐγκυκλίου ὑπὸ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ **Fr. Ma nt B ieno O P**, μετθανομένου ὅτι εἰς μίαν Ἀγγλικανὴν μοναχὴν ἐπισκεφθεῖσαν Παπικὸν μοναστήριον εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ὁ Ρωμαιοκαθολικὸς Ἐπίσκοπος ἔπειτα ἀπὸ μερικῶν διαταγμῶν δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν μετάδοσιν τῆς παπικῆς θείας Μεταλήψεως, ἀφοῦ ἡ ἐτεροδόξος μοναχὴ συνεμορφώθη πρὸς τὴν τάξιν τοῦ Παπικοῦ μοναστηρίου. Μὲ τοιαύτας καὶ πορομοίας ἐνεργείας οἱ ὅπαδοί τοῦ Οἰκουμενισμοῦ προσπαθοῦν νὰ ἀποχωματίσουν τὰς βασικὰς καὶ οὐσιώδεις δογματικὰς διαφοράς, αἱ ὁποῖαι χωρίζουν Παπικοὺς καὶ Προτεστάντας ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἐμφανίσουν τάχα τὴν «ἑνωσιν» ὡς ντε φάκτο γενομένην. Ἀλλ' ἃς μὴ ἀπαπάνται. Ἐχουν τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Καὶ φύλακες ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ περιούσιος τοῦ Κυρίου λαὸς μὲ τοὺς ἐγνωσμένους ὀρθόδοξον φρονημάτων Ἐπισκόπους ἐπὶ κεφαλῇς.

Ἀξιοθρήνητος πραγματικότητα

Εἰς χριστιανικὸν ἔντυπον τῶν Ἀθηνῶν γράφονται τὰ κάτωθι:

«Πάντα ὅσα συνέδησαν μὲ τὸν νέον Μητροπολίτην Γερμανίας κ. Εἰρηναῖον εἶναι ὄντως κανονικώτατα! Ἀφῆνει τὴν ἐν Κρήτῃ Ἐπισκοπὴν του καὶ δέχεται μετὰθεσιν εἰς Εὐρώπην, μεταβαίνων δὲ ἐκεῖ δέχεται νὰ ἐνθρονισθῇ ἐντὸς Παπικοῦ Νοοῦ, παρουσίᾳ τοῦ Νούντιου τοῦ Πάπα, ὅστις βεβαίως δὲν ἄφησε ἀνεκμετόλλετον τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ προπαγανδίσῃ.

Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια, ὑπατίθεται, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διοικεῖται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων!

Πάντα ταῦτα τί ἄλλο μαρτυροῦν ἢ τὴν ἐκτροπὴν ἀπὸ τῆς «ὕγιανούσης διδασκαλίας καὶ προδοσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας; καὶ ὅμως οἱ Οἰκουμενισταὶ κόπτονται ὅτι ἀγωνίζονται διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ἑνωσιν. Ἡ ἀγάπη ὅμως αὕτη εἶναι νοσηρὰ καὶ βέβηλος, διότι κατὰ πρῶτον καὶ κύριον λόγον πρέπει νὰ προηγήται ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν ΑΛΗΘΕΙΑΝ καὶ εἴτα ἡ Ἀγάπη πρὸς ἄλλας κατευθύνσεις.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Πρὸς

- 1) Ἐξοχώτατον κ.κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως καὶ Ἀντιβασιλέα κ.κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον.
- 2) Ἐξοχωτάτους Ἀντιπροέδρους τῆς Κυβερνήσεως κ.κ. Παπαζών καὶ κ.κ. Μασαρέζιν
- 3) Ἐξοχωτάτων Ὑπουργὸν Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ.κ. Λαδάν.

Ἐξοχώτατοι,

Με τὸν σεβιζόμενον βαθύτατον σεβασμὸν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ δικαιοφαιτοῦ παντός Ἕλληνας πολίτου, τὸ ὁποῖον παρόχετε, νὰ ἀπευθύνεται ἐλευθέρως ἕκαστος εἰς τὰς ἀρχάς καὶ ἐξουσίας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὸ παράπανον αὐτοῦ, προαγόμεθα καὶ ἡμεῖς ὡς Ἕλληνες πολῖται νὰ ἐκφράσωμεν εἰς τὴν Πολιτικὴν Ἡγεσίαν τῆς Πατρίδος ἡμῶν τὸ βαθύ παράπανον καὶ λύπην, ἡ ὁποία συνέχει τὰς καρδίας ἡμῶν οὐχὶ ἀποκλειστικῶς, ἀλλὰ καὶ μεγάλης μερίδος τοῦ θρησκευόντος ἡμετέρου λαοῦ, ὅστις ἐμμένει θεαρέστως εἰς τὰς πανσέπτους Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εἶμαι ὡπλὺς Μοναχός. Ὑπηρετήσα τὴν Πατρίδα ὡς στρατιώτης καὶ ὡς Ἐκπαιδευτικὸς Μέσης Ἐκπαίδευσως ἐν Μακεδονίᾳ.

Δέν ζητῶ τίποτε ἀπὸ τὴν Πολιτικὴν Ἡγεσίαν τῆς Πατρίδος μου, ἡ ὁποία μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράσω ἐλευθέρως τὸν βαθὺν πόνον, ὁ ὁποῖος κατέχει τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ ἑκατοντάδων χιλιάδων εὐσεβοφρόνων καὶ ἐθνικοφρόνων Ἑλλήνων Πολιτῶν.

Ἡ Πατρίς ἡμῶν Σὺς εὐγνωμονεῖ βαθύτατα διότι ἐσώσατε ἀπὸ τὸν ὄλεθρον τοῦ ἀθέου κομμουνισμοῦ καὶ ἀγωνίσασθε φιλοπρῶτως διὰ τὴν ἀμπέδωσιν τῆς Κοινωνικῆς Τάξεως καὶ ἀσφαλείας καὶ ἀνθρώπων τοῦ οικονομικοῦ ἐπιπέδου καὶ διαπονηγωγίαν τῆς νεολαίας μας εἰς τὰ Χριστιανικὰ καὶ Ἑθνικά τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους ιδεώδη καὶ καθήκοντα.

Τὸ δὲ σοβαρὸν πισφτόν τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ 48 ἔτη ἀγωνίζεται με ἀντοθεσίαν νὰ διατηρήσῃ τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Θεοφόρων Πατέρων ἡμῶν καὶ ἀκολουθεῖ τὸ Πατριον ἐορτολόγιον, ἀπέδειξεν ὅτι, ἀποτελεῖ καὶ εἶναι ἡ ὑγιειντέρα μερίς τοῦ λαοῦ ἡμῶν.

Ἐθνικοφρόνων καὶ νομιταγῆς καὶ σὺδεῖς ποτὲ ἐξ αὐτῶν εὐρέθῃ συμμετοχὸς τοῦ ἀναρχικοῦ στοιχείου τῶν ἀθέων κομμουνιστῶν.

Τοῦτο διεπίστωσα περιελθὼν κατὰ καιροῦς Μακεδονίαν, Θεσσαλίαν, Πελοπόννησον καὶ Νήσους ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν καὶ γνωρίσας τὴν λαϊκὴν ψυχὴν, ἡ ὁποία, ἐφ' ὅσον παρουσιάζει σταθερά εἰς τὴν ὀργάνω-

σαν Ὁρθόδοξον Πίστιν τῶν Πατέρων ἡμῶν, καὶ ἀπεδέχεται ἀναλλοίωτον τὸ καθεστὸς τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων, δέν παρασύρεται ἀπὸ τὴν ἀναρχίαν τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῶν πικιλονόμων αἰρέσεων.

Αὕτῃ ἡ φλόγα τῆς Ἀγιοπάτης ἡμῶν Πίστεως ἐπῆρξεν ἡ σάτειρα Κιβωτός κατὰ τὴν μακροαίωνα Τουρκακὴν δουλείαν τοῦ ἔθνους ἡμῶν. Αὕτῃ ἐδημοσύνησε τὸ θαῦμα τοῦ 1821, καὶ αὕτῃ ἐπῆρξεν ἡ μεγάλη τοῦ Θεοῦ δύναμις, ἡ ὁποία ἐσώζε τὸ εὐσεβές ἔθνος ἡμῶν κατὰ τὰς Βυζαντινὰς χρόνους ἀπὸ τὰς ἐπιδροαῖς τῶν Ἀράβων καὶ Βαρθάρων λαῶν.

Δυστυχῶς ὅμως σήμερον ἄνδρες Ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας ἐπιλήθμονες γενόμενοι τοῦ ὅρκου αὐτῶν, καὶ τῆς Ποιμαντικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς, ὑπερβαίνουν τὰ Θεόπνευστα καὶ κείμενα Ὁρία τῆς Ἀγιοπάτης Ὁρθοδοξίας καὶ εὐρίσκονται πολέμοι αὐτῆς καὶ ταρασσούν τὰς συνειδήσεις τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν λαοῦ, νεωτερισμοὺς ἐπιδιόγοντες καὶ καταφύοντες πάντα τὰ τῆς Ἐκκλησίας πάτρια καὶ νόμιμα ὡς ἀναρχικοί, μιμούμενοι ταῖς ἐν τῇ Πολιτείᾳ ἀθέους κομμουνιστάς.

Ἡ Ὁρθοδοξία τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὡς κατέχουσα αὐτὴ καὶ μόνη τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν ἐν τῷ κόσμῳ, εἶναι «ἡ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχουσα» καὶ δέν ἐπιδέχεται οὐδεμίαν προσθήκην ἢ ἀφαίρεσιν ἢ οἰανδήποτε ἀλλοίωσιν.

Οἱ δὲ εἰσρηγταὶ τῶν νεωτερισμῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, γίνονται πρόξενοι ὅχι μόνον τῆς ὁργῆς τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος βοᾷ ἀπὸ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης «Μὴ μεταίφεθε ῥεία αἰώνια ἃ ἐθέντο σὶ Πατέρες ἡμῶν» διότι λέγει, «ἐπικατάρατος ὁς μετατίθησιν ῥεία Πατέρων αὐτῶν» ὅχι μόνον ταρασσὶ τὰς Ἀγίας ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, καὶ δημιουργοῦν ἄμεσον κίνδυνον τῶν ψυχῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, προκαλοῦντες τὰ μύρια σκάνδαλα ἐν τῇ οἰκαγενεῖᾳ, ἐν ταῖς Ἱεραῖς Μοναῖς καὶ ἐν τῇ κληρικῇ, ἀλλὰ ἀμβλύνουν ἐπικινδύνως καὶ αὐτὸ τὸ Ἑθνικὸν αἶσθημα τοῦ Ἑλλήνος πολίτου ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ὁποῖου εἶναι συνεκρασμένη ἡ ἔννοια τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν ιδιότητος.

Δυστυχῶς τὸ τοιαῦτον συμβαίνει σήμερον. Καὶ ἐξηρσιζομεθα. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν Ἀρχιεπισκόπων κ. Ἱερώνυμον διὰ τοῦ δημοσιευθέντος ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῆς Κυβερνήσεως ἐπ' ἀριθ. 39 Κανονισμοῦ περὶ Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων, ἐπιχειρεῖ τὴν κατάργησιν τοῦ Συνταγματικοῦ δικαιοφαιτοῦ τῆς ἰδιοκτησίας καὶ τὴν παρα-

βίαισιν τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ δικαιώματος τῆς Ἐλευθερίας τῆς Θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Εἶναι φρικῶδες τὸ φαινόμενον, διότι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἰερώνυμος μετὰ τῆς ἐπ' αὐτὸν Ἱερᾶς Συνόδου δὲν ἐπιδίδωκε τίποτε ἄλλο διὰ τῆς ἑξ. παραγράφου τοῦ ἀνωτέρω ἐπ' ἀριθ. 39 Κανονισμοῦ, εἰ μὴ νὰ ἀνανεώσει μεσαιωνικοὺς χρόνους καὶ ἀλεθρίους θρησκευτικούς ἀγῶνας.

Δὲν δέχεται ὁ θρησκείαν Ἑλλήν πολίτης καὶ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς παραβίασιν τῆς Θρησκευτικῆς αὐτοῦ συνειδήσεως, οὐδὲ τὴν καταπάτησιν τῶν Ἱερῶν καὶ ὁσίων, καὶ θεβήλωσιν τοῦ τιμαλροῦς θησαυροῦ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως.

Δὲν θὰ γίνωμεν προδότη καὶ ἀγνηταί τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Πατέρων ἡμῶν. Μετ' αὐτῆς ἐγεννήθημεν χάριτι Θεία, καὶ μετ' αὐτῆς συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου θ' ἀποθάνομεν.

Διὰ τοῦ ἀνταρπαιγματικοῦ καὶ ἀνέρου καὶ ἀνελευτέρου ἀνωτέρω ἄρθρου ἐδημιουργήθη ἀναταραχὴ ὅλων τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρομεν εἰς τὰς ἑξ. Τριτέρας Ἐξοχότηας καὶ παρακαλοῦμεν βαθυσεδάστας, ὅπως ἀγαθηνθῇτε καὶ προβῆτε εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ἐν λόγῳ ἀνταρπαιγματοῦ ἄρθρου προστατεύοντες τὰ στοιχειώδη ἀνθρωπιστικά δικαιώματα τοῦ θρησκουμένου ἡμῶν Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ ἐξασφαλίζοντες τὴν εἰρήνην αὐτοῦ.

Πρὸς ἐνημέρωσιν δὲ τῆς Ἐξοχότητος Ἱερῶν, ὑποβάλλομεν συνημμένως ἐν φωτοτυπία τὰς περὶ τοῦ ζητήματος ἡμῶν

α) ἐκτεθείσας γνώμας ἐξόχων Πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ τῷ 1932 ἐπὶ πρωθυπουργίας τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

β) γνωμᾶτευσιν τῆς ἐν τῷ Ὑπουργίῳ Παιδείας συνελθούσης τῷ 1932 ἐπισήμου ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν Χρήστου Ἀνδρούτσου, Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Α. Γιδιοπούλου, Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου, καὶ Ἡλία Βαμβέτσου κανονολόγου καὶ

γ) τὴν ἐπ' ἀριθ. 51)1967 σχετιζὴν ἐγκύκλιον τοῦ Μητροπολίτου Σιδηροκάστρου κυροῦ Βασιλείου, πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ πρὸς ἅπασαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἱεραρχίαν καὶ Λαϊκότητα

ἐπιειθέστατοι

Μάργαρος Μοναχὸς καὶ Σиноδίαι

Ἡ γνώμη περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος τοῦ τότε Πρωθυπουργοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου.

«Κύριοι Βουλευταί, εἶμαι σύμφωνος μὲ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶπεν ὁ ἀπὸ κατελθόν τοῦ δήματος ἀξιώτιμος Βουλευτὴς Τυρνάβου. Διὰ τοῦτο ἀπ' ὅτου ἀνέλαβον τὴν Κυβέρνησιν καὶ μοὶ ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ ἐξετάσω σχετικὰ παράπονα, ἐδήλωσα ρητῶς, συννηνοηθεὶς καὶ μετὰ τοῦ τότε Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ὅτι ἡ Κυ-

βέρνησις δὲν ἔχει κανένα λόγον νὰ ἐπεμβαίνει, ὅπως ἀπαγορεύσῃ εἰς τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον τὴν ἐκτέλεσιν σύμφωνα μὲ αὐτὸ τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων. Ἡ φρικὴ λοιπὸν διέξοδος εἶναι νὰ κάμωσιν αὐτοὶ μίαν ἱδικήν των Ἐκκλησίαν, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Καὶ τοὺς εἶπον: Ἄν δὲν τὴν κάμετε, νὰ συνέλθετε, καθ' ὃ ἔχετε δικαίωμα ἐκ τοῦ Συντάγματος, νὰ συνεταιρισθῇτε καὶ νὰ κάμετε τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν νὰ κανονίσετε τὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν ἱερέων σας καὶ τῶν ἐπισκόπων σας ἀκαίρως — διότι δὲν εἶναι οὔτε αἰρετικοί, οὔτε σχισματικοὶ ἐπιμένοντες εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον.

»Νὰ εἶσθε δὲ βέβαιοι, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐμπνεομένη ἀπὸ τὰς ἀρχάς τῆς ἀνεξιδιευκτέας καὶ τῆς πλήρους ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, θὰ σᾶς βοηθήσῃ μὲ κάθε τρόπον.

Ἡ γνώμη τοῦ Π. Τσαλδάρη.

»Ἐπιθεμῶ μόνον νὰ διαδηλώσω τὴν εὐχαρίστησίν μου, διότι ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἐφάρνη συνδιαλεκτικῶς εἰς τὸ ζήτημα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ δὲ ᾗθελον νὰ ἐκφράσω τὴν γνώμην, ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ Κυβέρνησις σκέπεται νὰ διευκολύνῃ αὐτοὺς εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων, πρέπει νὰ τοὺς παράσῃ πλήρη πρὸς τοῦτο ἐλευθερίαν»

Ἡ γνώμη τοῦ Ἀλ. Παπαναστασίου.

«Εἰμεθα καὶ ἡμεῖς σύμφωνα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρακολοῦνται οἱ Παλαιοημερολογίται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων»

»Εἰς τὰς δηλώσεις αὐτάς συνεκρόνησαν καὶ ἅπαντες οἱ Ἀρχιεροὶ τῶν Κοιμμάτων.

Ἡ γνωμᾶτευσιν τῆς ἐπισήμου ἐπιτροπῆς.

«Οἱ Παλαιοημερολογίται δύνανται νὰ ἀποτελέσων ἰδίαν θρησκευτικὴν Κοινωνίαν, ἔχουσαν τὸ δικαίωμα τοῦ συνεταιρίζεσθαι καὶ ἀπολαύουσιν τῆς προστασίας τῶν νόμων ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς λατρείας των, ὅτι δύνανται περαιτέρω νὰ ἔχωσι ἰδίους εὐκτήριους οἴκους καὶ ἱερατικὰς λειτουργίας, εἴτε ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφαλῆς Ἐκκλησίας εἴτε ἐξ ἄλλων αὐτοκεφαλῶν Ἐκκλησιῶν...».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαρατήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Τὶ τευταίνεται γύρω ἀπὸ τὰ Μοναστήρια τῶν Παλαιομερολογιτῶν ; Ἡ Ἐπίσημη Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις

Ἕνας κόσμος ολόκληρος σὲ δυναμικὴ ἐπίθεση, ἐπίθεση μὲ δημοσιεύματα (πρὸς τὸ παρόν), μὲ τηλεγραφήματα καὶ λοιπὰ διαβήματα πρὸς τοὺς ἀρμοδίους, ἀλλὰ καὶ μὲ σιγὴς δηλώσεις ὅτι δὲν θὰ διστάσῃ νὰ προχωρήσῃ σὲ πῶς δυναμικὰ μέσα, ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ. Ἀτμόσφαιρα σχεδὸν πολεμικὴ!

Οἱ ἐπιτιθέμενοι εἶναι ὁ κόσμος τῶν ἀκολουθούντων τὸ παλαιὸ ἑσχατολόγιο, κοινῶς τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Αἰτία τοῦ ἀγωνιστικοῦ αὐτοῦ ἀναθρασμοῦ ὁ ἐπ' ἀριθ. 39 Κανονισμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων», ὁ ὁποῖος δημοσιεύθηκε στὸ ἐπ' ἀριθ. 103130.6.1972 Φ.Ε.Κ. (τεῦχος Α'). Στὸν κανονισμό αὐτὸ — ὑποστηρίζουν — περιλαμβάνεται διάταξη, ἡ ὁποία ἀποκλειστικὰ ἀποσκοπεῖ στὴ διάλυση τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων των. Ἡ διάταξη αὐτὴ εἶναι τὸ ἐδάριο γ' τοῦ ἀρθροῦ 5 καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Ἡσυχαστήρια μὴ ἀνεγνωρισμένα διὰ Β. Δ., ἀλλὰ λειτουργοῦντα ὅπως ἰδιωτικῶς καὶ ἀνήκοντα περιουσιακῶς εἰς τὴν ἀτομικὴν κυριότητα τῶν ἐν αὐτοῖς ἀσκημένων ρασοφόρων ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν αὐθαρέτως ἐκχωρηθέντα εἰς τινὰ ἑτέρον Ἱερὸν Μονὴν ἡμετέρου ἢ ξένου Ἐκκλησιαστικοῦ κλίματος, δέον ὅπως ἐντὸς ἐξαμήνου ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τοῦ παρόντος αἰτήσεως παρὰ τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου τὴν κίνησιν τῆς σχετικῆς διαδικασίας, διὰ τὴν ἀναγνώρισιν αὐτῶν ὡς Νομικῶν Προσώπων Ἰδιωτικοῦ Δικαίου κατὰ τὰ ἐν τῇ β' παρ. σημειούμενα. Παρορκομένης ὑπαυτικῆς αὐτῶν ἀποστάσεως τῆς προθεσμίας ταύτης, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, προτάσει τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου, γνωστοποιεῖ τὴν ἀνεκκλησιαστικῆς ἀδείας λειτουργίαν τῶν ὡς ἄνω Ἡσυχαστηρίων τῇ ἀρμοδίᾳ ἀρχῇ, ὑποχρεωμένη εἰς ἐπιμεριότητα τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου προβλεπόμενων κυρώσεων».

Ἀπώτερος σκοπὸς τῆς διατάξεως αὐτῆς, ὑποστηρίζει ἡ Ἥγεσία τῶν Παλαιομερολογιτῶν, εἶναι ἡ διάλυσις τῶν Μονῶν των καὶ ὁ σφετερισμὸς στὴ συνέχεια τῆς περιουσίας των, τῆς ὁποίας ἡ τρέχουσα ἀξία ἀπολογίζεται σὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια δραχμῶν.

Καὶ μόνῃ ἡ σκέψις ἐνός τέτοιου ἐνδεχομένου, προκαλεῖ ἀσυγκράτητη ἀγανάκτηση στοὺς ἐνδιαφερομένους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν ν' ἀνατινάξουν τὰ Μοναστήρια τοὺς παρὰ τὰ τὰ ἀποχαιρισθῶν.

Ἀλλὰ εἶναι πραγματικὰ μέσα στὶς προθέσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας κατὰ τέτοιο; Δυστυχῶς μὴ. Τὴ στιγμὴ πού γράφονται οἱ γραμμὲς αὗτὲς δὲν ἔχει δοθῇ ἐκ μέρους τῆς καμινὰ ἐπίσημης ἐξηγήσεως καὶ ἡ σιωπὴ τῆς αὐτῆς φρεσὶ εἶναι νὰ ἐξηγησέται,

ὅπως ἐξηγησέται.

Πάντως, ἐὰν πράγματι πίσω ἀπὸ τὴν ἐπίμαχη διάταξιν κρύβονται τέτοιου εἶδους ἐπιδιώξεις, τότε πρόκειται περὶ τρομεροῦ σφάλματος — γιὰ νὰ μὴ μεταχειριστοῦμε βαρύτερο χαρακτηρισμὸ — πού θὰ προκαλέσῃ πρωτοφανῆ σάλο καὶ θὰ βαθύνῃ ἀκόμη περισσότερο τὸ χάσμα πού ἀνοίξε στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐσπευσμένη καὶ ἀφελολόγητη εἰσαγωγή τοῦ νέου Ἑσχατολογίου τὸ 1924.

Ἡ διάσπασις τῆς Ἐκκλησίας μας σὲ Παλαιομερολογικὴ καὶ Νεομερολογικὴ (Κρατοῦσα) ἀποτελεῖ πραγματικότητα — θλιβερὴ, πολὺ θλιβερὴ μάλιστα, ἀλλὰ πραγματικότητα. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἔχει ἀρμοδιότητα πάνω στὰ Ἐκκλησιαστικὰ θέματα τῶν Παλαιομερολογιτῶν. Πῶς λοιπὸν θέλει νὰ ἐπαγάγῃ στὴ δικαιοδοσία τῆς τὴ διαδικασία τῆς ἀναγνώσεως τῶν Μοναστηρίων τους; Δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ προωδύστερο σχῆμα;

Ἡ μόνη κατεύθυνσις πρὸς τὴν ὁποία πρέπει οἱ πάντες νὰ ἐργαστοῦμε εἶναι ἡ ἐξάλειψις τοῦ χάσματος, ἡ ἐπανάκτησις τῆς ἐνότητος κα' ὅχι ἡ πρόκλησις νέων ἀντιθέσεων καὶ παθῶν.

«ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ» — Σεπτέμβριος 1972

Ὁ Αὐξέντιος εὐχαριστεῖ τὸν Νικόλαον

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιομερολογιτῶν Αὐξέντιος, διὰ τηλεγραφήματός του ἠρξασάτο τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας Νικόλαον διὰ τὴν συμπράξασίν του, ταχθεὶς κατὰ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀριθ. 39, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀπαντᾷ τὰ ἐν Ἑλλάδι μοναστήρια πρέπει νὰ ἔχουν διὰ τὴν λειτουργίαν των ἔγκρισιν τοῦ Μητροπολίτου τῆς περιφέρειας.

Συγκεκριμένως, εἰς δήλωσίν του ὁ Πατριάρχης Νικόλαος ἐτόνισεν: «Διὰ τὰς διώξεις τῶν ἐν Ἑλλάδι παλαιομερολογιτῶν καὶ τὸ κλείσιμον τῶν ναῶν των, ἡ ἀπιστία μου εἶναι ὅτι καὶ τὰ δύο εἶναι ἀπαράδεκτα. Πῶς ἀνεχόμεθα τοὺς σὺντάς, τὰ ξένα δόγματα καὶ διάδοκον τοὺς ἀδελφοὺς μας, οἱ ὁποῖοι ἔμειναν ἀμετακίνητοι εἰς τὰ πάτρια καὶ εἶναι ἐκ τῶν πλεόν εὐσεβῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας».

«ΒΡΑΔΥΝΗ» 28.9.72

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

Πρὸς τὸν κ. Γεώργιον Παπαδόπουλον, τὸν Ἐξοχότατον, Ἀνώτατον Ἀρχοντα, τῆς Ἑλληνικῆς Χώρας, καὶ Πρόεδρον Ἐπαναστατικῆς Κυβερνήσεως. Κύριε Πρόεδρε,

Χάρις — Εὐχὴν ἀπὸ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Πρῶτον, Σὺς εὐχομαι Εὐχὴν, καὶ Μεσρότητα ἡμερῶν, ἐπ' ἀγαθῶ ὅλων τῶν ὑπαρῶν πολιτῶν. Ἐπειτα, εὐχομαι νὰ διατυπώσω τὸ παράπονον μεγάλῃς μερίδος Ἑλλήνων Ἀδελφῶν, ἐπειδὴ ἀπειράσσεις, νὰ παγαγῇς διὰ τῆς ΒΙΑΣ αὐτούς, εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Οἰκειῶν Μητροπολιτῶν. Καὶ ἐρωτῶ: Ὁ Μ. Ἀρχιερεὺς, Ἰ. Χριστὸς, λέγει: «ὅτι, οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, καταξουσιάζουσιν καὶ κατακυριεύουσιν, οὐχ οὕτως ὅμως ἔσται ἐν ἡμῖν, ἀλλὰ ὁ θέλων πρῶτος εἶναι γενέσθαι πάντων δοῦλος, καὶ διάκονος, μέχει σήμερι, νὰ πλύνουν καὶ πόδας τῶν ὁπαδῶν, καὶ ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ὡς λάβῃ (ὅχι ἐξουσίαν) ἀλλὰ Σταυρόν.» πόθεν λοιπόν, ὁ Ἀρχ)πος Ἱερώνυμος, λαμβάνει τὰ παραδείγματα; μήπως ἀπὸ τὸν Χίτλερ; ἢ ἀπὸ τὸν Πάππαν; Ἐκεῖνοι, ματωμένοι δικτάτορες, μάλιστα.

Ἐπειδὴ οὗτοι θέλουν, τάχα, τὴν Ἐνωσιν μὲ Ἀντικατοῦς Παπικούς καὶ Λαϊκῆς γιατί καὶ μὲ Ἰσλάμ καὶ Ἑβραίους καὶ Αἰμίονας, καὶ ἡμεῖς παρουσιάζομεθα ἐμπόδιον, σχεδιάζουν τρόπον, νὰ μᾶς θέσουν ἐκ ποδῶν, νὰ δύνανται νὰ κορυμνίσουν ἐλευθέρους; Τὴ συμπορευτὴ καὶ συμφορὰ μὲ Ἑβραίους καὶ Ραββίνους, στὰ μνημόσυνα τοῦ Προφ) γὰρ Ἐσχὼλ, ὅπου ἡμεῖς λέγομεν καὶ πιστεύομεν, τὸν Τῖόν τῆς Μαρίας, Χριστόν — Ἀληθινὸν Θεόν, ἐνῶ αὐτοὶ τὸν ἀποκαλοῦν Πλάνον, καὶ κλαπέντα ὑπὸ τῶν ὁπαδῶν του, ἕως τὴν σήμερον, ὅπου σφραγίζουσιν, ἢ Ἀστυνομία του, τὸν Πανάγιον Τάρον, μήπως καὶ γίνῃ τεχνητὸ τὸ Ἀγ. Φῶς, τὸ Μ. Σάββατον;

Ἀφ' αὐτοῦ, οὐκ οἶδαι τί ποιοῦσιν, ἀνασταυροῦντες τὴν Ἀλήθειαν, ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας Του. Ἡτις Σῶμα Χριστοῦ καλεῖται, καὶ τὰ πρόβατά Του μέλη ἐκ μέρους. Ἐρχόμεθα εἰς τὰ καθ' ἑμᾶς.

Σεῖς, ἐκπονήσατε Σύνταγμα Πολιτικόν, καὶ μῆς διατάξατε, ὅλους καλοήθους — παπᾶδες, νὰ ψηφίσωμεν, καὶ ψηφίσωμεν, εἰς ἔνδειξιν ὁλοκαυτῆς. Τὸ πρωτοστάλιμα λοιπόν τοῦ Συντάγματος, εἶναι ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Συνειδήσεως, διὰ τὰ τῆς Λατρείας, δεδομένου ὅτι ἡ ψυχὴ — τί Πνεῦμα ὁ Νοῦς, εἶναι δυνάμεις Ἀέρατοι, καὶ αὐταὶ λατρεύουσιν τὸν Ἅγιον Θεόν τὸν Ἰσχυρόν — τὸν Ἀθάνατον — τὸν Ζῶντα. Λοιπὸν δι' μᾶς πάρετα τὰ Μοναστήρια τὰ Γέννηα, τὰ ράσσα, δὴ μᾶς στελετε ἑξορίαν, καὶ τάχα ὁ Νοῦς καὶ Συνείδησις, ἔστω καὶ εἰς τὸν θάνατον, ἐγκαταλείπουσιν τὸν ἀνθρώπου, μάλιστα τὸν Χριστιανόν; Ἀλλὰ καὶ, ὡς Πολιτεία, ποῖον Σύνταγμα συμβουλευέσθε, καὶ θὰ κάνατε ταῦτα; μήπως τὸ Δόγμα «Ἑλλάς Ἑλλήνων... Χριστιανῶν». Ἡ μήπως τὸ Δόγμα τῶν πολυθεϊστικῶν Μωσαίων, μὲ τὰς ἐλευθέρους ἐκκλησίας του, τὰς Σπαῖς, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Δημιουργὸς τῆς φαντασίας, καὶ ὅχι ὁ Ἀνθρώπου Δημιουργὸς τοῦ Θεοῦ;

Ἐπειδὴ ἡμεῖς χορήγησαμεν εὐθύναν, καὶ κάναμεν συνοδείας, καὶ Μοναστήρια καὶ Ἀδο-διοικουμένα, τὸρα καὶ 50 χρόνια, ἐπειδὴ αὐτοὶ τοὺς φταῖνε τὰ Ἐορτολόγια τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς Πρεσβυγενούς, τοὺς φταῖνε τὰ γέννηα των, τὰ ράσσα των, τοὺς φταῖνε τὰ τέμπελα τῶν Εἰκόνων, (ὡς ἐάν ἡ Μήτηρ ἐκκλησία «Ἀγία Σοφία» τῆς Πόλεως δὲν εἶχε τέμπλο) τοὺς φταῖνε αἱ Νηστεῖαι, τὰ Πηδάλια τῶν Ἀγ. Πατέρων καὶ τὰ πετοῦν, οἱ ἀθέοφοι στὸν κάλαθο, τοὺς φταῖνε ὁ Σταυρὸς στὴν Ἱερὴν Σημαίαν, τὸν πετοῦν καὶ αὐτόν, καὶ κόπτονται τάχα, διὰ μεμφομένη Ἀγάπῃ. Πλησίον Ἀνθρώπων, ἀλλὰ «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου» Βράσε ρυζι! Ἀλλὰ ἀροῦ, ὡς ἐπάλληλοι τοῦ Θεοῦ, Παντοκράτορες, ἀπεσιώρτησαν καὶ ἔγιναν Νεμαὶ Πρόσωπα Ἐπαγίου Κράτους, ἐφημέρου, μόνον, ὡς Μισθωτοί, διὰ μισθὸν φροντίζουν, διὰ τὸν Μαριωνῶν, τοῦ Δολίου Δολλαρίου, καὶ ἀντὶ Χριστόν προτίμησαν τὸν χρυσὸν Δρλ., Κ. Πρόεδρε, ὅτι ἐπηρεσίαν προσέφερον οἱ Πατέρες τοῦ ἔθνους μὲ τὰ κόρηματά των καὶ κακώματά των, εἰς τὴν Πατριὰ των Ἑλλάδα, τέτοιον καὶ χειρότερον, αὐτοὶ οἱ Πατέρες εἰς τὴν Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας.

Πολεμοῦν, νὰ παρασύρουν τὴν ὑφ' ἡμῶν Κυβέρνησιν, ἓνα δίκην, Πιλάτου, ἢ Ἡρώδου, καὶ καταπνίξῃ τοὺς ὀρθοδόξους Ἑλληνας. Δρλ. ἀπὸ Ἰππότην νὰ σὲ μεταβάλλουν εἰς τύραννον. Διὰ κ. Πρόεδρε; ἀπὸ εὐγενῆς νὰ γείνης Τύραννος; Ποῖος ὁ κίνδυνος; ἀροῦ ἠρώδησε ὁ Θεὸς τὸ Κίνημά σας, καὶ ἀναίμακτα ἐπεβλήθη, τὴν τὴν θέλουν, οἱ ἐρινύες οὗτοι καὶ φωνάζουσιν: Σταύρωσον — σταύρωσον αὐτόν!! Γιατί κ. Πρόεδρε, ἀροῦ δὲν σὰς χωνεῖται καὶ βλάσθη, ἀπὸ ἐμπρός — ὀπίσω δεξιόθεν — ἀριστερά, ἀνῶθεν, καὶ κάτωθεν, δηλ. ἀπὸ ἑξ ἑξ μέρη, θέλομεν νὰ ἀνοίξωμεν καὶ δημοκρατικὸν Πόλεμον, Τύπου Μπέλας — Ἰσλανδίας, ἢ οὐκ οἶδατε ὅτι οἱ δημοκρατικοί, καὶ ἰδανικοί πόλεμοι, εἶναι καὶ μαζικότεροι; Ἐν δὲ μοῦ εἶπες πῶς, καὶ μὲ τί δόξαν προσέπερε ὁλος ὁ κόσμος τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόραν, μάλιστα διότι ἦτο φίλος τοῦ κόσμου, ὅχι τοῦ Ἐσταυρωμένου, ὅπου λέγει: «Εἰ ἐκ τοῦ Κόσμου ἦτε, ὁ Κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλη, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ Κόσμος, διότι πρῶτον ἐμὲ μείσηκεν, καὶ ἔτσι ἀποδίδεται ἡ κραυγὴ καὶ τὴν εἰς τὸν Ἀθηναγόραν, καὶ εἰς τὸν λογοτέχνην Καζαντζάκην. Εἰπέ μου, θὰ ἀρῇσωμεν τὸν Σταυροθέντα ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ ἐξαγοράσαντα διὰ τοῦ Ἰδίου Αἵματος. Ταπεινὸν Δεσπότην Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Γεννησιφόρον τὸν Παλιὸν τῶν ἡμερῶν, τὸν Μόνον ἀναμείρητον, καὶ θὰ πάραμεν Δεσπότην, τὸν Ἀγένειον, Μητροτὸν Πάπαν, τόν, (κατὰ τὸ Δοκῶν Του) μόνον Ἀλάθητον, ἄλλῃ λέξι ἀναμείρητον, τὸν ἔχοντα τάχα καὶ Αὐτόν, τὰς Κλεῖς τοῦ Ἀδου, καὶ ἐπὶ χρηματικῇ βεβαίῳ ἀμειβῇ, δίδει χωρὶ καὶ πάραυτα οἱ δεσποφάλακες ἐκεῖ, ἀπολλοῦν ἐκ τῆς φιλίας τὸν καταδικασθέντα.

Ὅποια μορφή ἐμαφάνθησαν οἱ Ἑλληνες!!! Χθές, μὲ τὸν σαυράτη Μουσοῦλιν, ἦλθε μέσῳ Κλε-

σύφρας, να μᾶς ὑποτάξει, καὶ δὲν τὸ κατόρθωσε, καὶ σήμερα μὲ τὰ λοιπὰ τῆς ζολακείας, ὅπου - ὅπου τὸ ἐπιτυχάνει χάρις... εἰς τὴν ὁξυδέρκειαν τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὁχι πονηρά, ἀλλὰ ὁξὺ μορᾶ. Λαμβάνει σόφα οὐ Αἰσώπειος μῦθος, ἐνθα ἡ ἀλόγητος παρακαλοῦσε τὸν Πετεινόν, νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν Μαντρό-τοιχον, νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ χαρμώσινον, τῆς Εὐρήνης, μεταξὺ Ἀέοντος καὶ Βοός — Λύκου καὶ Προβάτου, Γαλῆς καὶ Ποντικῶν. Καὶ στοιφεῖς ὁ Πετεινὸς πρὸς τὰ ὀπίσω τὸν ἐρωτῆσε ἡ Πονηρά, τί κοιτάζει καὶ ἀρού τῆς εἶπε, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

— Γιατί τῆς λέγει: — διότι μῦθος δὲν τὸ ἔμαθε ὁ Μουλυσός, ὁ σκύλος καὶ μὲ ἀρτίζει.

Μὰ ἦταν ὅλα τὰ μῦθια καὶ παραμῦθια, καὶ γιὰ φες νὰ τὰς παιθαίνομεν ἡμεῖς;

Τέλος, προσέξατε λαγία κ. Πρόεδρε καὶ λάβετε τὰ μέτρα σας, δὲν ἔχουν καλὸ μυαλὸ αὐτοί. Πονάμε ἡμεῖς τὴν Πατρίδα μας, ἀλλὰ μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τὰ ἱδανικά ὅμως καὶ δὲν θέλομεν ἔνομιμα καὶ ταραχές. Ἀφήστε μας νὰ κἀνομεν κἀνα Σταυρό, ἂν ὄχι Μαρτυρίου τουλάχιστον Μετανοίας. Εἰ πάλιν, κωφεύετε, τραβάτε ἡμῶς, παιδόμενοι εἰς τὰς εἰσηγήσεις τῶν Φαρισαίων καὶ Ἀρχιερέων καὶ Φαρ. Μασσάων, καὶ διῶξε μας, νὰ μείνῃ ἔρημος ὁ ποτισμένος μὲ αἷμα ἑλληνικὸς χώρος, ὅπως καὶ ῥήμαξε ἡ ὑπαίθρος καὶ τὰ χωριά, νὰ μείνουν πολῖται, τύπου Παναγοῦλη, τουριστῶν μακρυμάλληδων καὶ ἀντιστασιαστῶν μὲ βόμβες. Μωραίνει Κύριος, ὃν Λαὸν βούλεται ἀπολάσει. Ἡμεῖς μαθητῆμοι εἰμαστε.

Αὐτὰ, μὲ πόνον Ἕλληνας εὐπαιδευόντος πρὸς ὑμᾶς, ἀπειθῶντος ὅμως εἰς τοιοῦτους Πατριάρχας καὶ Ποιμένας Μοντέρνους.

Μὲ εὐπείθειαν καὶ Ἀγάπην ἄδολον

+ ΕΥΣΕΒΙΟΣ ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΟΣ

Ἡγουμένος Ἀχμειανδρίτης Ι. Μονῆς Ἀγίου Νικολάου Θεσσαλονίκης

Ἐπιστροφὴ ἐν Μετανοίᾳ

Ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» λιπεύεται βαθέτατα, διότι ἀπειλεῖται καὶ πάλιν σφοδρὰ σύγκρουσις μεταξὺ τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πάτριον ἐκκλησιολόγιον ἐβλαβῶν Ὁρθόδοξων Χριστιανῶν, ἐξ ἀφορμῆς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 39)1972 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ ἰδρύσεως Μοναστηρίων καὶ Ἠσυχαστηρίων.

Ἐκτός ἐάν διὰ τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ δὲν σκοπεῖται ἡ διάλυσις τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἠσυχαστηρίων τῶν «Παλασιμμερολογιτῶν» καὶ πρόκειται περὶ παρεξηγήσεως ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ὡς γνωστόν, ἡ διάστασις ἐδημιουργήθη πρὸ πεντηκονταετίας εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀντικανονικῆς καὶ πραξικοπηματικῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἐκκλησιολογίου καὶ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον οἰκουμενιστικὸν πείραμα, ἀποτολημνὸν ἀπὸ τὸν ἀδίστακτον Μελέτιον Μεταξάκη. Κατὰ συνέπειαν τὴν εὐθνήν δὲν φέρουν

ἐκείνοι, ποὺ παρέμειναν. Διὰ τὴν, λοιπόν, νὰ χρησιμοποιοῖται ἐναντίον τῶν βία; Ὑπενημίξιμον δὲ πρὸς τὴν Διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον, ὅτι δύο προγενέστερα ἀπόπειρα βιάς λύσεως τοῦ ζητήματος ἀπέτυχον.

Οὔτε ὅμως καὶ μὲ τὸν διάλογον, τὴν πειθὸν καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον δύναται νὰ ἐπιλυθῇ, ὅπως ἐπρότεινε καλοπροαίρετος, κατὰ τὰ ἄλλα, δημοσιογράφος. Ὡς ἐπιστήφειεν ὁ ἀείμνηστος σοφὸς Ἱεροάρχης Κασσανδρείας Εὐφηνάος, ἡ ἡμερολογιακὴ μεταρρυθμισὶς ἀποτελεῖ ἀσεβὴ καταπάτησιν τῆς Ἱερᾶς Παράδοσεως. Ὡς ἐκ τούτου θὰ πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ἀπεριφρόστως, ὅτι κακῶς ἐγένεν αὕτη καὶ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ὀλέθριον λάθος τὸ πραξικόπημα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ 1923.

Καὶ αὕτη ὅμως ἡ ἐπιστροφή εἰς τὸ πάτριον ἐκκλησιολόγιον δὲν θὰ ἐπέλῃ τὸ ζήτημα ἀποφαστικῶς. Διότι εἶναι γεγονός ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ὁ Μοντερνισμὸς ἀπειλοῦν νὰ ἐκδιώξουν τὴν παράδοσιν ἀπὸ τὸν ἅγιον χώρον τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ ἐκκοσμηκίσουν τελείως αὐτήν. Ὅταν, λοιπόν, τὸ φοβερὸν πνεῦμα «τῆς τῶν πάντων ἀθεοπάτης μεταστοιχείωσης», ὅπερ ἐπέδωξαν νὰ ἐπιβάλουν οἱ Μεταξάκης καὶ Ἀθηναγόρας, εὐρίσκειται εἰς μίαν ἑξαρσιν, τότε τί νόημα θὰ εἶχε μία «τυπικὴ» ἐπιστροφή;

Μόνον ἡ εὐκαρινὴς καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ Μοντερνισμοῦ καὶ ἡ ἐν μετανοίᾳ ἀπολυπραγμόνητος καὶ ταπεινὴ ἐπιστροφή πρὸς τὴν Ἱερὰν μας Παράδοσιν, θὰ ἐπέλῃ τὸ ζήτημα, διότι, ἀπλοῦστατα, δὲν θὰ ὑφίστατο πλέον λόγος ὀντιστάσεως. Ἄλλως, ἐφ' ὅσον θὰ ἐγκωμιάζονται ὁ Μεταξάκης καὶ ὁ Ἀθηναγόρας, θὰ προωθῆται ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, θὰ καταπατήται ἡ Ἱερὰ Παράδοσις ἀπὸ τοὺς νεωτεριστὰς καὶ οἱ Ἱεροὶ Κανόνες θὰ περιφρονεῖται ὡς «σχήματα ἀνθρωπίνης ἐπινοήσεως», ὅχι μόνον θὰ εὐφύνεται τὸ χάσμα, ἀλλὰ καὶ στρόφη θὰ παρατηρῆται πρὸς τὰς τάξεις τῶν «Παλασιμμερολογιτῶν» ὅλον ἐκείνων, ποὺ ἀνησχοῦν ἀπὸ τὴν κοιλιάζουσιν παρθεῖαν πρὸς τὸν ὀλεθρον.

Καὶ ἐάν ἀκόμη δὲν ἀποφασίσουν νὰ συσσωματωῦνται ἐκκλησιαστικῶς μὲ τοὺς «Παλασιμμερολογίτας» οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ παραμείνουν ἀκλόνητοι εἰς τὸ ἔδαφος τῆς Παράδοσεως, ὁποσδήποτε δὲν θὰ συμπορευθῶν μὲ τοὺς ἀδίστακτους δουλοπρεπεῖς τοῦ θεοκατασκευαστοῦ οἴκου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τί καὶ ἐάν θὰ ἀντιμετωπίζον τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν ἐξουσίαν τῶν «νομίμων Ἱεραρχῶν», τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν διωγμὸν; Θὰ γνωρίζουν τὰ «φροῦροφρα τέκνα» τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἐπαγορευοῦντα ἐπὶ τὰς πόλεις τῆς μυστικῆς Σιών, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι συνδεδεμένον πάντοτε μὲ κατακόρυφον.

Ἄς παύσων, λοιπόν, οἱ οἰοδύοτες καὶ μὲ οἰανδήποτε δικαιολογίαν διωγμοὶ κατὰ τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον ἐκκλησιολόγιον καὶ ὡς ἐπιστροφόμενον ἔβλεπ. ἐν μετανοίᾳ, ἐκεῖ ἀπὸ ὅπου ἀπεμακρύνθημεν, εἰς τὴν ἁγίαν Παράδοσιν τῆς ἀγιοπάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» 15.9.72

Γεγονότα και Κρίσεις

«ΕΥΘΑΝΑΣΙΑ»

Όμοιον όνομα, με τό όποϊον προσπαθοῦν μερικοί νά δικαιολογήσουν καί επικαλύψουν τόν εκ προμελέτης φόνον άνιότων — όπως νομίζουν — καί άνυπερασπιστών άσθενών. Καί νά όμιλοῦν μέν περί «εὐθανασίας» άνθρωποι, πού δέν πιστεύουν εἰς Θεόν, εἰς ψυχήν, εἰς αἰώνϊαν Ζωήν καί δέν εἶναι συνεπώς εἰς θέσιν νά εκτιμήσουν τήν ἀξίαν «άνθρωπος» εἶναι ἐπὶ τέλους κάτι φυσικόν. Αὐτοὶ θεωροῦν τόν άνθρωπον, ὡσάν ἕνα ἐξελιγμένον Ζῶον καί τίποτε περισσότερον. Τό νά τάσσεται ὁμως ὑπέρ τοῦ εκ προμελέτης αὐτοῦ φόνου καί Ἐκκλησία, αὐτονομοζομένη καί καυχωμένη ὡς Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, αὐτό εἶναι ἀδιανόητον καί ἱερόσυλον. Ἰδοῦ ὁμως ὅτι τό συμβούλιον τῆς μεγαλότητας προτεσταντικῆς ὁμολογίας τῆς Ὀλλανδίας, τῆς λεγομένης «Ὀλλανδικῆς Μετερρυθμισμένης Ἐκκλησίας», ἐπρότεινε τήν καθιέρωσιν τῆς «παθητικῆς εὐθανασίας» δηλαδή τῆς μή χορηγήσεως ἱατρικῆς βοηθείας καί περιθάλψεως εἰς άσθενῆ, «διό τόν ὁποῖον δέν ὑπάρχουν προοπτικαὶ θεραπείας». Ἀλλά καί πού γνωρίζουν οἱ προτείνοντες κάτι τέτοιο, ὅτι αὐριον, καθώς προσδεύει ἡ ἱατρική, δέν θά εὐρεθοῦν φάρμακα καί τρόποι θεραπείας; Ἐπεὶ διατί παραγνωρίζεται τό γεγονός, ὅτι ἡ άσθένεια ἀποτελεῖ μίαν περίοδον πνευματικῆς παιδαγωγίας καί καλλιτεργίας; Ἀλλά καί ὅταν ἀκόμη ὁ άσθενής ἔχει χάσει τās οἰσθήσεις του καί δέν ἔχη τήν δυνατότητα ἐπικοινωνίας μέ τόν περί αὐτόν κόσμον, ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν τί συμβαίνει εἰς τό ἐσωτερικόν του, ποῖας προόδους εἶναι δυνατόν νά σημειώνῃ ἡ ψυχὴ του. Καί ἐπὶ πόσι τοῦτοις ποτὲ δέν πρέπει νά μᾶς διαφεύγῃ ὅτι ὁ Θεός πού ἔδωκε τήν Ζωήν, αὐτός καί μόνος ἔχει τό δικαίωμα καί νά τήν τερματίσῃ. Αὐτὰ γράφονται, διότι καί ἔδω εἰς τήν Ἑλλάδα ἀκούονται κατὰ καιροῦς καί ὑποστηρίζονται ἰδέαι καί προτάσεις περί «εὐθανασίας» περί φόνου δηλαδή άσθενών. Καί ταῦτα ἐν ὀνόματι τοῦ ἰνθρωπισμοῦ.

Ἰοῖτοι ὦμοι σηκώνουν τό βάρος.

Ἀπὸ ἐπιστολῆν, θεολόγον, πού ἐδημοσιεύθη εἰς Ἐκκλησιαστικόν περιοδικόν, δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις, ὅτι «ἡ μεγίστη πλειοψηφία τῶν Κληρικῶν καί λαϊκῶν θεολόγων» ἔχει προσχωρήσει εἰς τήν κίνησιν, ἡ ὁποία παντί τρόπῳ ἐπιδιώκει τήν ἑνωσιν μέ τοὺς Καθολικοὺς τῆς Ρώμης. Βεβαίως ὁ ὡς ἄνω θεολόγος δέν μᾶς πληροφορεῖ πῶς ἡ πότε ἔγινεν ἡ σχετικὴ ἔρευνα ἢ καί πῶς ἐξήχθησαν τὰ συμπεράσματα, πού παρουσιάζει. Ὅμως ἔχομεν χρέος νά ὑπεθυμίσωμεν εἰς αὐτόν ἢ οἰονδήποτε ἄλλον, ὅτι εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως πάντοτε τό μέγα θάρος τό σηκώνουν οἱ ὦμοι τοῦ πιστοῦ λαοῦ, καί ἐιδικώτερον τῶν μοναχῶν καί τῶν ἀφιερωμένων εἰς τόν Χριστόν, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν νά προσδοκοῦν οὔτε ἀξιώματα οὔτε ὕλικά κέρδη οὔτε κοινωνικὴν προβολήν πάντοτε ὑπὸ τήν κακοδότησιν ἐπισκόπων, ὧντως ἐπισκόπων καί Ὁρθόδοξων.

Εἰς τὰ ζητήματα τῆς πίστεως κερδίζουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἔτοιμοι νά προσφέρουν θυσίαν τὰ πάντα καί τήν ζωήν των φυσικά. Τοιοῦτοι δέ ἄνθρωποι πρόθυμοι νά γίνουν ὁλοκαύτωμα διὰ τήν Ὁρθόδοξον πίστιν δόξα τῷ Θεῷ ὑπάρχουν καί εἰς τοὺς καιροὺς μας, ἀφοῦ Ἐκεῖνος, πού τοὺς δημιουργεῖ εἶναι χθές καί σήμερον ὁ Αὐτός καί εἰς τοὺς αἰῶνας. Ὅσοι λοιπόν προβαίνουν εἰς ἐνεργείας, πού ἔχουν ἀντίκτυπον εἰς τήν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ διαίτερως τοῦτο θά πρέπει νά μελετοῦν, ἔχουν μαζί των ἀνθρώπους, πού ἔχουν παραδώσει τās ἑαυτῶν ψυχάς εἰς τόν Χριστόν, ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἡμποροῦν νά λέγουν ἐν εὐλικρινείᾳ εἰ δέ καί κλέσει κτήρος, καί μυριάκις ὑπὲρ Σου τεθνηξόμεθα φίλη Ὁρθοδοξία; Διότι ἐάν δέν ἔχουν τοιοῦτους φίλους καί συμπαροστάτας, δέν ἔχουν τίποτε, διότι δέν ἔχουν τόν Θεόν, πού δημιουργεῖ τοὺς προμάχους τῆς πίστεως καί τοὺς μάρτυρας. Ἐπομένως μάτην θά ταράσσονται καί μάτην θά ταράσσουν τήν Ἐκκλησίαν.

Δύναται ἡ Ἐκκλησία νά διατηρηθῇ μέ τό ψεῦδος;

Ὁ διεθνῶς γνωστός Ρώσος λογοτέχνης καί πιστός Χριστιανός Ἀλέξανδρος Σολζενίτσιν, ὁ τιμηθεὶς μέ τό βραβεῖον Νόμπελ, ἀπηύθυνε πλήρη πόνου διὰ τήν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ἐπιστολὴν πρὸς τόν Πατριάρχην Ποιμένα, εἰς τήν ὁποίαν γράφει μεταξύ τῶν ἄλλων:

«Ἀγιώτατε Δέσποτα,

Τό θέμα αὐτοῦ τοῦ γράμματος σάν ἐπιτάφιος πλάκα πιέζει τήν κεφαλὴν καί συνθλίβει τὰ στήθη τῶν Ὁρθόδοξων Ρώσων, ὅσοι ἀκόμη δέν ἔχουν ἀποθάνει ἐντελῶς. Ὅλοι γνωρίζουν, ἤδη ἔχει ἀκουσθῇ δυνατὰ ὡς κραυγὴ, καί ἄλλιν ὅλοι σιωποῦν ὡς κατάδικοι. Καί ἀρκεῖ νά προστεθῇ ἀκόμη μόνον μία πετροῦλα ἐπάνω εἰς τήν πλάκα τοῦ τάφου, διὰ νά γίνῃ πλέον ἀδύνατος ἡ σιωπὴ. Μία τέτοια ἀκριβῶς πετροῦλα μέ συνέτριψε, ὅταν τήν νύκτα τῶν Χριστουγέννων ἤκουσα τήν ἰδικήν σας ἐγκύκλιον.

Ἐπόνεσε ἡ καρδιά μου μέ ἐκεῖνο πού εἶπατε, ἐπὶ τέλους, διὰ τὰ παιδιά. Ἴσως διὰ πρώτην φοράν μέσα εἰς πενήντοι χρόνια ἠκούσθη ἀπὸ μίαν τέτοια περίωπῃν : Νά ἐμψυτεύουν οἱ γονεῖς εἰς τὰ παιδιά των, μαζί μέ τήν ἀγάπην πρὸς τήν πατρίδα καί τήν ἀγάπην πρὸς τήν Ἐκκλησίαν (ἀσφαλῶς καί πρὸς τήν πίστιν;) καί τήν ἀγάπην αὐτὴν νά ἐνδυναμώνουν μέ τό ἰδικόν των καλὸ παράδειγμα. Τό ἤκουσα αὐτὸ καί ὠρθώθη ἐμπρὸς μου ἡ παιδικὴ ἡλικία, πού πέρασα μέσα εἰς πολλὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀκολουθίας καί ἐκεῖνη ἡ ἀσυνήθιστη εἰς τήν δροσερότητα καί καθαρότητα πρωταρχικῆ ἐντύπωσης, τήν ὁποίαν δέν ἡμπόρεσε κατόπιν νά συνθλίψῃ καμμία μυλόπετρα καί καμμία ἀπὸ τās διανοητικὰς θεωρίας. Ἀλλά διὰ αὐτὴν τήν τιμίαν πρόσκλησιν τήν ἀπευθύνετε μόνον

πρὸς τοὺς Ῥώσους πρόσφυγας; Διὰ τὰ ἰδικά των μόνον παιδιά καλεῖται νὰ μορφώνωνται εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν; Διὰ τὸ μακρινόν μόνον ποίμνιον συμβουλευέτε νὰ «διακρίνῃ τὴν συκοφαντίαν καὶ τὸ ψεῦδος» καὶ νὰ σταθεροποιῇται εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλήθειαν; Καὶ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ «διακρίνωμεν»;

Εἰς τὰ ἰδικά μας παιδιά πρέπει νὰ ἐμφυτεύεται ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ δὲν πρέπει; Ἔδωσε, δέ-θαισα, τὴν ἐντολὴν ὁ Χριστὸς νὰ πᾶν ὁ ποιμὴν νὰ ζητήσῃ ἀκόμη τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἑκατὸ πρόβατα, ἀλλὰ ὅταν τὰ ἄλλα ἐνεγνῆντα ἐνέει εὐρίσκωνται εἰς τὴν θέσιν των. Ὅταν ὅμως καὶ τὰ ἐνεγνῆντα ἐνέει ἔχουν χαθῇ, δὲν θά ἔπρεπε ἀρὰ γε δι' αὐτὰ πρῶτον νὰ γίνη φροντίδα;

Διὰ τὴν ἐκκλησίαν νὰ βαπτίσω παιδί, μέ ὑποχρεώνουν νὰ δεῖξω τὸ δελτίον τῆς ταυτότητός μου; Ποιοὶ εἶναι οἱ κανονικοὶ λόγοι τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας, ὥστε νὰ ἀπαιτῇ τὴν καταγραφὴν τῶν βαπτισμένων ψυχῶν; Εἶναι ἀξιοθαύμαστος ἡ δύναμις τοῦ πνεύματος τῶν γονέων, ἢ ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων κληρονομηθεῖσα ἀπροσδιόριστος ψυχικὴ ἀντίστασις, μέ τὴν ὁποῖαν δέχονται αὐτὴν τὴν καταδοτικὴν καταγραφὴν, ὑποβαλλόμενοι μετέπειτα εἰς διωγμόν κατὰ τὴν ἐργασίαν ἢ εἰς δημόσιον ἐμπαιγμόν ἀπὸ ἀνθρώπους ἀστοιχείωτους...».

Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐκθέτει τὰς δεινὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρίσκεται ἡ ἐν Ῥωσίᾳ Ἐκκλησία, καὶ καταλήγει:

Αὐτὰς τὰς ἡμέρας γόνυ κλίνοντες ἐνώπιον τοῦ Σταυροῦ, ποὺ εἶναι στημένος εἰς τὸ μέσον τοῦ ναοῦ, ἐρωτήσατε τὸν Κύριον: Ποίος ἄλλος ἔμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς διακονίας Σαῖς μέσα εἰς ἕνα λαόν, ὁ ὁποῖος ἔχει σχεδόν χάσει καὶ τὸ χριστιανικὸ πνεῦμα καὶ τὴν χριστιανικὴν μορφήν;

«**Η ΘΕΟΝΟΜΟΘΕΥΣΙΑΣ**
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντῆς συντάξεως ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας
Παῖσιος

Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τοπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσπερικαὶ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικαὶ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φέλλου δρχ.	2

ΑΝΕΓΕΡΣΙΣ ΑΙΘΟΥΣΗΣ

Τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον ταμεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος προκηρύσσει μειοδοτικὸν διαγωνισμόν δι' ἐνοικιασίαν προσφορῶν διὰ τὴν ἀνέγερσιν, Αἰθούσης διαλέξεων καὶ κηρυγμάτων εἰς τὸ ἐν Περιστερίῳ καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τρισεύγεντης. Οἰκοδ. τετράγωνον 1236.

Ὁ Διαγωνισμὸς διενεργηθήσεται ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ Σωματείου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος, ἐνώπιον ἀρμοδίας Ἐπιτροπῆς τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου 1972, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 12ην μεσημβρινήν. Ν. Η.

Γίνονται δεκταὶ προσφοραὶ ἀπὸ φυσικὰ καὶ νομικὰ πρόσωπα ἀσκοῦντα ἐπιχειρήσεις οἰκοδομικῶν ἔργων ἐκτελέσαντα σοβαρὰ οἰκοδομικὰ ἔργα καὶ ἔχοντα ἀνάλογον τεχνικὸν ὀπλισμόν.

Περισσότεραι πληροφορίες παρέχονται καθ' ἐκάστην κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας καὶ ὥρας, εἰς τὰ Γραφεῖα, τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου ταμείου ὁδὸς Κάνιγγος 32 3ος ὄροφος, τηλέφωνον: 628.280

Ἐν Ἀθήναις τῇ 11.9.72

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Πρόεδρος

Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

Πανηγύρεις Ὀκτωβρίου

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Σκέπης, πανηγυρίζουν αἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Μοναὶ 1) Μπογιατίου δι' ἀγρυπνίας. 2) Κερατέας (ἀνδρῶν) 3) Δαφνίου καὶ 4) Διονύσου.

Τὴν 2 ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Φυλῆς Ἀττικῆς.

Τὴν 20 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τῶν Ἁγίων Ἀρτεμίου, Γερασίμου καὶ Ματρώνης πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ Κορυδαλλοῦ.

Τὴν 26 ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μεγ. Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου πανηγυρίζουν 1) Ἱ. Μονὴ Ἀμφιάλης 2) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου 3) ὁ Ἱ. Ναὸς Καβάλας.

Τὴν 27 ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Μ. Νέστορος πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Θεσσαλονίκης.